

ДУХОВНО СЛОВО

4' 09

СЛОВО ЗА ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

„Велики пътница на човека
са прави в неговите очи,
но Господ претегля сърцата.“

Пс. 21:2

Духовно слово (ISSN 1310 - 1943)

ЗА БЛАГОВЕСТИЕ, ДУХОВЕН ЖИВОТ И
ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

ЦЕЛ - Да пръска светлина за спасение на души
ЧРЕЗ - Божията любов и вяра в Христа
РЕЗУЛТАТ - Нова личност и вечен живот в Христа

“Духовно слово” е списание, желаето да насърчи тези, които познават Бога, във верността на Неговото слово, усърдие в молитва и любов в Господа. То е за тези, които търсят спасение и вечен живот в нашия Господ Исус Христос. Уверени в действителното ръководство на Христа и локалната автономия на всяко едно събрание или общност от вярващи хора, списанието няма за цел да бъде официален орган на някаква група, църква или сдружение от църкви.

Редакторът и авторите поемат отговорността за публикуваните материали. И ако те помагат по някакъв начин за духовно благословение и Божия благодат, на Бога да бъде слава!

Списание “Духовно слово” се разпространява безплатно, но в действителност излизането на всеки брой коства много усилия и средства.

Тези, които имат възможност и желание да направят дарение, могат да го извършат чрез пощенски запис до:

Христо Георгиев Ръсовски
за “Духовно слово”, София 1164
ул. “Димитър Димов” №26

Благодарим на всички, които направиха възможно издаването на броя.

Превод и графичен дизайн: Христо Ръсовски
Редактор: Христо Ръсовски

Christo Rassovsky Editor

В ТОЗИ БРОЙ:

Времена 3

Ние препоръчваме Христа Спас 4

Божият изявление Навин 7

Значимостта на Петдесетница Е. Рожерс 9

Първо послание на Йоан (4) 11
Характеристики на изкупените
Мартин Бейкър

Основи (11) 15
Те никога няма да загинат
Иър Стивли

История на сътворението (11) 18
Геоложките вкаменелости и Потопът
Р. В. Каргил

Странстващата Църква 21

Храмът, Строителят, Славата и Тронът 25
Гахан Илминстер

Знаците на времето (3) 28
Съд над Антихриста

Плевели 30
Християн

За контакти: тел. (02) 866 19 28,
E-mail: duhovnoslovo@yahoo.com
rassovsky@gmail.com

Времена

„Защо, ако времената не са скрити от Всеомогъщия, ония, които Го познават, не виждат дните Му за съд?“ (Йов 24:1).

„А за годините и времената, братя, няма нужда да ви се пише; защото вие добре знаете, че Господният ден ще дойде като крадец нощем“ (1 Сол. 5:1).

Времената са скрити в Бога така, че те не са подвластни нито на човека, нито на което и да е творение. Но какво представляват времената и можем ли да дадем ясна дефиниция за време? Дефинирането на времето е непосилна задача. Всеки знае какво е време, но ако го помолиш да обясни по-точно, се затруднява. В нашите представи всичко това, което ни заобикаля, е функция на времето. Времето е наниз от събития, които ние нито можем да променим, нито да предвидим. Науката до този момент няма яснота по въпроса, въпреки че се опитва да навлезе във всяко кътче на Божествените тайни и дава милиарди за изграждане на мощни съоръжения като например големия адронов колайдер – ускорител на частици в ЦЕРН (Европейска организация за ядрени изследвания), Женева, Швейцария. Цената на това съоръжение възлиза на около 2,2 млрд. евро. Неизвестните, които стоят пред изследователите, са много и са предизвикателство за търсещия човешки дух. В този грандиозен проект прозира желанието да се достигне до най-малката „Божествена частица“, от която зависи изграждането на материята във вселената. Човечеството има амбицията да се издигне до Бога и ако е нужно, дори да Го сваля от Неговия престол, та да няма вече кой да го съди и обвинява за грехи и беззакония. Ех, тогава какви времена на радост ще настанат, на свободно практикуване на всякакви грехове, без изобличение и страх от наказание! Този стремеж го имаше във Вавилон, Содом, Гомор... до деня, в който Бог реши да прекрати техните времена. Как тези, които гордо казват, че познават Бога, „не виждат дните Му за съд“? Явно, нещо пречи, не позволява да се отчете правилно Божието време, което неумолимо тече и бърза независимо от желанието на неприятеля на човешката душа. Той има намерение да промени хода на времето. Това, което пречи на човека да види Божия часовник, е гордостта в сърцето му. Гордостта в човека води началото си още от Едемската градина. Тя бе имплантирана в него от този, който се противопоставя на Бога и който поради гордост бе изхвърлен от Божието присъствие (Езек. 28). Така и човекът бе изпъден от Божието присъствие в Едемската градина. Но какво загуби още той? Загуби и достъпа до Дървото на живота. Очевидно е, че това дърво е давало живот и в един момент човекът е отделен от този Божествен дар, а вместо него дойде смъртта. Какво би направил

човекът в този случай, когато до вчера той е имал свободен достъп до източника на живот, а това вече го няма? Вместо него дойде смъртта, която „не пита ти готов ли си“, както се пее в една песен. Представете си колко жалко за човека е било да загуби тази вечна придобивка. За колко по-нищожни неща, които са се случвали в нашия живот, сме се вайкали и сме „посипвали главите си с пепел“; и сме казвали: „Ех, ако можех да върна времето назад, сега това нямаше да се случи!“ А да загубиш „дървото на живота“, би увеличило в пъти човешката трагедия и породило стремеж да се върнеш обратно и да намериш пътя към дървото на живота, каквото и да ти коства това. Този стремеж на човека да си възвърне загубеното от Едемската градина дори е отразен в един старинен шумерски ръкопис – „Епос за Гилгамеш“ (една от най-древните литературни творби на човечеството, възникнала преди повече от 3700 години под перото на анонимен вавилонски автор), където главният герой търси тайната на цветето на вечната младост. След множество изпитания Гилгамеш успява да преплува водите на смъртта до остров, на който живее Ут-напишим (Ной) – единственият човек, получил безсмъртие, от когото Гилгамеш се надявал да научи тайните на вечния живот.

Целият този стремеж би възтържествувал с победен край, ако Бог не бе поставил „херувимите и пламенния меч, който се въртеше, за да пазят пътя към дървото на живота“ (Бит. 3: 24). Мислите ли, че този копнеж у човека да намери дървото на живота е намалал? Не! Но търсенето е в грешната посока! Времето си има своята посока и тя е Божията посока. И тя е: „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот: Понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него. Който вярва в Него, не е осъден; който не вярва, е вече осъден, защото не е повярвал в името на Единородния Божий Син“ (Йоан 3:16–18).

За да можем наистина да познаваме времената, трябва да погледнем в правилната посока – към пътя, който Господ Исус, Божият Син, направи възможен за всички нас. Ако тръгнете по този път, бъдете сигурни, че ще намерите истинското Дърво на живота и няма да е необходимо да се разходват милиарди евро за неща, които ще се окажат мираж, но Божия дар – вечния живот ни се дава даром: „О, вие, които сте жадни, дойдете всички при водите; И вие, които нямате пари, дойдете купете, та яжте; Да! дойдете, купете вино и мляко, без пари и без плата. Защо иждивявате пари за онова, което не е хляб, и труда си за това, което не насища? Послушайте Ме с внимание и ще ядете благо, и душата ви ще се наслаждава с най-доброто. Приклонете ухото си и дойдете при Мене, послушайте, и душата ви ще живее“ (Исая 55:1–3).

Ние препоръчваме Христа

Грехът, и в частност измамата, е основната причина за всички световни злини. Ако бе възможно за един ден тя да се премахне, светът би утихнал и ликуващ, би замълчал. Хората биха плакали от разкаяние, биха се чували изповеди за всичкото зло, направено от човек на човека. Царе биха свалили короните от главите си, властници биха хвърлили оръжията си и човекът не би могъл да гледа своя ближен в очите без сълзи на умиление – всички биха си простили злините и биха се прегърнали като отдавна загубени братя след дълга раздяла! Колко щастлив би бил тогава този ден!

Съдено е обаче нашият свят никога да не види такъв ден и измамата да царува на нашата земя, докато дойде нейният край с пришествието на Господа Исуса Христа!

Усилията, които се полагат сега за премахване на световната злина, само увеличават смута, омразата и злобата между хората, без да принесат полза никому. Достатъчно е да разгледаме различните лагери на воюващите срещу злото в тоя свят и да разучим противоречията между тях, за да открием страшното озлобление, което хранят помежду си. Едни намират, че същината на злото се корени в материални причини, а други – в духовни. Едни препоръчват едно средство против злото, а други – друго. Когато разгледаме тези противоречия, които до смърт на-

стройват хората един срещу друг, виждаме, че в човешката душа няма място за вяра и надежда за едно добро бъдеще. Напротив, това, което някои наричат вяра и надежда за по-добро, повече служи за влошаване на хорските отношения.

Един добър пример сме самите ние. В турско време българинът е имал един неприятел – турчина, а днес има десет, и то по-люти от него – това са българи, разделени на партийни лагери, които се настройват в смъртна вражда помежду си в своите домогвания за власт. И това е така не само при нас, но и в целия свят. Хората, като вярват, че чрез държавната власт ще може да се премахне световното зло, се организират в партийни ядра и се борят за властта с настървение и страст. Би помислил някой, че никога в миналите времена хората не са знаели за този цар против злото. Като че той е някаква новост, гениално откритие на днешните хора. Но ето че историята като някоя стара бабичка крещи и се подсмива на вярващите в тази химера партизани, подиграва се на техните наивност и лекове-рие, говорейки им: „О, чада на измама, вашата хубостница, политиката, е моя връстница, ние сме близнаци с нея. Ние и двете се родихме, когато Адам беше изпъден от рай. Каин е нашият брат, майка ни се зове измама, а баща ни – сатана!“.

Че хората вярват повече на измамата, от-

колкото на истината, е очевидно. Измамата има едно преимущество пред истината, а именно: истината е неприятна за човека, а измамата, като ласкае неговата амбиция, го въвлеча в примките си.

Истината дойде на света във вид на светлина, която озарява ума и сърцето на човека, но хората обикнаха тъмнината повече от светлината (Йоан 3:19). Причината за това предпочитание е съюзът на човека със злото (ст. 20). „Понеже всеки, който върши зло, мрази светлината и не отива към нея, да не

„...като живеехме в злоба и завист, бяхме омразни, и се мразехме един друг“ (Тит. 3:3).

би да се открият делата му, че не са извършени по Бога“. Това е една от причините за голямото неверие и омраза, които таят някои срещу Бога и Евангелието.

При това душевно състояние на човека каква надежда може да му се препоръча? Към какво трябва да се насочи неговата вяра?

По кой способ могат да се церят неговите рани? „Зная, че ще дойде Месия. Той, когато дойде, ще ни яви всичко“, каза някога самарянката на Исуса.

Ние пък знаем, че Той дойде и каза всичко, което е за доброто ни. Неговите думи са ясни и категорични.

Исус каза, че светът лежи в Лукавия и с огън ще бъде унищожен, а ни дума не каза какъв обществен и държавен строй е най-добър. Но затова пък Той говори много как може човек да бъде съвършен и Божий. Не даде никакво наставление на царе и властници, но на човека изяви всичко за спасението му. Това е най-потребното нещо за човека: как може да бъде спасен. Затова Господ Исус принесе Себе Си като изкупителна жертва на кръста.

Но можем ли ние да препоръчаме Исуса на света? И ако Го препоръчаме, светът би ли Го приел? Да, наистина ние можем да Го препоръчаме, умолявайки хората да се примирят чрез Христа с Бога. Но като Го препоръчаме, светът ще Го приеме ли? Той сам казваше на Отца си: „Отче, светът не Те е познал. Но тия, които Ти ми даде от света, познаха, че Ти си Ме пратил“.

Кои бяха тези, които Го познаха? Няколко галилейски рибари! Какъв беше интелектът на тия рибари? Те бяха неучи хора, нямаше ни един книжник или законник между тях. На тях Исус каза: „Давам ви ключа на Царството Божие – каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето“.

И чудно, тези безкнижни хора успяха да вържат неща, които до днес стоят вързани, и да развържат работи, които до днес стоят развързани. Като че целият свят се втурна в услуга на тяхната заповед. До днес царе, папи, патриарси, учени, стари и млади изпълняват Божиата

Пилат Го попита: Ти Юдейският цар ли си? А Исус му отговори и рече: Ти казваш. И главните свещеници Го обвиняваха в много неща. А Пилат пак Го попита, казвайки: Нищо ли не отговаряш? Виж за колко неща Те обвиняват! ... Пилат пак в отговор им рече: Тогава какво да правя с Този, Когато наричате Юдейски цар? А те пак изкрещяха: Разпни Го! (Марк. 15:2–13).

съдба. Едни развалят, а други градят, но все там работят – на Божието поприще. Работят, докато се изпълнят Божиите времена, когато „множеството от спящите в пръстта на земята ще се събудят, едни за вечен живот, а едни за срам и вечно презрение“. И тогава невестата, жената на Агнето, Христовата Църква, изкупените чрез кръвта на Исуса Христа ще засияят в „Божествена слава, като някой много скъпоценен камък“ (Откр. 21:9, 10). И тогава, както пророк Исаия е пророкувал за тези, на които Господ е техен Спасител: „Царе ще бъдат твои хранители, и техните царици твои кърмилници; ще ти се поклонят с лице до земята, и ще лизат пръстта на нозете ти; и ти ще познаеш, че Аз съм Господ, и че ония, които Ме чакат, не ще се посрамят“. Кой привежда в изпълнение такова чудно пророчество? По чия заповед кой железен жезъл принуждава тия царе на народите да изпълняват волята Му? Всичко това става, защото тъй е вързано на небето.

* * *

Хората винаги искат да си обяснят научно по какъв начин се развива светът. Но като не искат да следват здравия разум в Божието Слово, Бог ги предава на развратен ум, който ражда винаги недоносчета, чада на Лукавия, едно от които е Дарвиновата теория (не само недоказана, но и отречена от здравата наука). Бог е заслепил ума им, та да не разбират, че тази теория е само един безжизнен скелет. Грубите пипала на техния ум и разсъдък, притъпени от греха, дотол-

кова напипват истината, доколкото техният усет е развит. Но когато някои от тях се срещнат с Господа Исуса Христа и усетът им добие друга чувствителност, те почват да разказват като Павла Тарсянина: „Братя и бащи, аз бях в неведение...“. Да, неведение, ето това неведение претендира, че всичко знае, когато нищо не знае.

Наистина, всеки човек без Бога е лековерен и суетен. Всички ония, които са ритали срещу остена на истината и като апостол Павла са познали Христа, изповядват същата негова опитност, че в неведение са сторили много злини на Исуса Назарянина.

Някои питат дали ония, които се наричат християни, са действително такива? Например наречените православни, католици и протестанти дали са християни? По вестниците, книгите и брошурите на тия християни постоянно четем за разправии, те се обвиняват едни други в нехристиянски дела или заблудителни вярвания – това са хвърлени обвинения и закани, каквито постоянно си отправят ония, които се занимават с политика и партизанщина. Такова поведение Господ Исус не препоръчва на никоя душа. Това не спомага никому да разбере по-добре истината, която е в Христа. Такива хора са религиозни политикани, за тях Христовото учение е обществена религия – религия, която трябва да се наложи на хората, искат

– не искат, както когато се налага някоя държавна власт. И когато успеят да я наложат, чудят се защо тя не влияе върху живота на човеците.

Други прибягват до педагогически възпитателни средства – трудят се да събудят чувствата и разума на човека към религиозно размишление и чувствителност. Такива успяват донякъде в целта си, но без трайни последствия. Светът е пълен с толкова изкушения, които ловят разума и чувствата на човека – изкушения, които се виждат и пипат, които пряко се докосват до нашия разсъдък и сърдечни усещания, че не е възможно трайно устояване дори в най-силно религиозно състояние.

Само живият, действителният, възкръсналият Христос ако се засели в душата, може да поддържа човека в едно постоянно, не настроение, а ЖИВО ПРЕБЪДВАНЕ В БОГА. Такова едно

пребъждане започва за този, който е духовно новороден, и неговите духовни познания надминават плътските знания и усещания, защото плътската мъдрост е за всичко, що е под слънцето, а духовната мъдрост се отнася за всичко това, което е над слънцето – там, където е Божият престол. И тогава човек става като дете, отбито при майка си. Той в света живее, но светът няма нищо в него – нещата на света са умрели за него, той е ново творение в Христа Исуса.

Мъчно става на оная душа, която знае какво придобиване има човек в Христа, ако свърже напълно себе си чрез покаяние с Него; мъчно е да гледа човеци да религиозничат в името на Христа, а сами те са без Христа и вършат неща, които Христос изобличава и осъжда.

Някои препоръчват науката (но сами не знаят коя) вместо Христа. Те ни сочат този или онзи напредък, който човек е направил – най-съвременни технически постижения, хвърчи във въздуха, изследва морските дълбини, измерва разстоянията между звездите и пр., и пр.

Тия дни четох биографии на учени хора. Някои от тях били пияници, други лъжци, а някои дори крадци и убийци. Даже някои изнамерили средства във време на война или други случаи да унищожават милионни градове само за миг.

Не само това, но и много други чудеса на зло и ужас могли тия учени хора да правят.

Та питам тия хора, щом толкова знаят и могат, защо не направят така, че да намерят научен начин да се промени техният и на другите живот – да станат трезви, честни, човеколюбиви и боголюбиви, да се промени сърцето им – вместо вълчо да стане човешко.

Думите на Христа винаги ще стоят над всеки човек, учен и прост, като присъда:

„Ако не се родите отново (отгоре, от Бога) от вода и Дух, не можете да видите (а камо ли да влезете) в Божието Царство“. „Отделени от Мен, не можете да сторите нищо“, казва Христос, най-великият между човеците.

Ние препоръчваме Исуса Христа.

**Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот: Понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него. Който вярва в Него не е осъден; който не вярва е вече осъден, защото не е повярвал в името на Единородния Божий Син.
(Йоан 3:16–18)**

Божие то изявление

„Никой никога не е видял Бога;
Единородния Син, който е в
лоното на Отца, той Го изяви“
(Йоан 1:18)

Нашето време може да се нарече време на парадирание, на показност. Одръзостен от големите си успехи в знанията и изобретенията, днешният човек е обхванат от неестествени за своите възможности желания, а амбицията му надхвърля предела, който му е определен от Бога. Сполучил отчасти да надвие материята, той посяга към Бога с горделиви и неразумни приказки, говорейки на Бога: „Дай ми доказателство, че съществуаш!“.

Отговорът и доказателството за Божието съществуване са дадени много отдавна, но днешният човек е заслепен от своите постижения и помрачението му ум не знае какво да иска от Бога. „Дай ми способност да гледам Твоето лице“, трябва да бъде викът към Бога на голям и малък в наше време.

– Имаш ли способност да виждаш чудесата на Божия закон в творението?

– Божи закон? Природа! – казва слепият човек. – Доказателство за мен е това, което ръцете ми могат да пипнат, друго не признавам.

– Имаш ли способност да разбираш Истина, вложена в закона на Божията святост?

– Святост? Морал? Човешкият морал е нещо относително според моето разбиране – отговаря надутият човешки ум.

– Имаш ли способност да познаеш Божия Син, нашия Господ Исус Христос?

– Зная Го! Той е добър учител – по-добър от всички други. Но сега животът е друг и Неговото учение не може да ни помогне – отвърща заробеният от греха човек.

* * *

– Искам да прогледам – казал на Господа Исуса слепецът Вартимей.

– Искам да прогледам – трябва да извика към Бога всеки, който иска и който търси да

познае Бога.

„Единородният Син, който е в лоното на Отца, Той Го изяви“.

Бог познава времената – Той ги нарежда; и за нашето време говори нам чрез Сина Си, нашия Господ Исус Христос. При Него трябва да дойде всеки отруден и обременен от грехове човек.

Вартимей, за когото споменахме, бил сляп, но не бил глух. Той чул шум от много стъпки и глъч от разговори и от това разбрал, че Исус Назарянина минава.

Днешният перчещ се свят обаче страда от стара глухота, та не чува нито шума, нито глъчавата, които се носят около личността на Исуса Христа.

Името на Исуса се проповядва в наше време по цялата земя, и то не от глупави хора. Звукът на евангелската проповед се чува и който иска

да я чуе, трябва да дойде при Исуса Назарянина и Той да Му отвори ушите.

* * *

Слепота и глухота спрямо Бога са обхванали нашето време! Музикалните инструменти на Вавилонския цар Навуходоносор са поразили слуха на днешните човеци (Дан. 3:1–7). Както някога Навуходоносор след големи победи издигал златен образ (статуя) и заповядвал на поданиците си при звуците на разнообразна музика да се покланят на златната статуя, така днешният свят, достигнал материални победи, издига своята статуя от безчислени идеи за земно плътско добруване, безброй учения за изсмукване на земния мед; сладка, напевна музика звучи в ушите на младо и старо и уврежда тъпанчетата на ушите, за да не чуят Божия зов.

Ето защо осакатеният душевно човек небрежно бърби: ако има Бог, нека се покаже да Го видя. А когато му се каже, че трябва да се покае и да се новороди, за да придобие способност да познава Божиата същност – Неговото лице, той глупаво продължава да се свлича по хлъзгавия път към пропастта на вечната гибел.

Ония обаче, които искат, нека дойдат при Исуса Назарянина и когато дойдат при Него, Той ще отвори очите им, за да видят Божието лице, и ще отвори ушите им, за да чуят думи от Божиите уста.

* * *

Според намерението си Бог е определил чрез Сина Си Исуса Христа да се яви на света. Колко дълбока, всеобхватна и безкрайна е Неговата любов! В това Бог ни уверява чрез действието на Своя Дух, Който е излял веднъж завинаги в Деня на Петдесетница за всички онези, които вярват в името Исусово.

Изявленията на Светия Дух също ни откриват Бога, но нека обърнем сериозно внимание върху изявленията на Духа (Йоан. 16:14).

1. Той прославя Сина, нашия Господ Исуса Христа. Както Господ Исус изобличи света, така и Духът ще го изобличи и обвини за грях, за правда и за съдба. Защото очистването на греха от сърцето на човека, оправданието ни пред Бога и съвършеното избавление на света от княза на тоя свят са дадени на Исуса (Йоан 16:8).

2. Светият Дух ще ни напомни всичко, което

Господ Исус е казал, и

3. Духът ще ни упътва за всяка Истина.

* * *

Мнозина, които четат Божието Слово, казват: добре учи и добри неща ни казва, но кой може да ги изпълнява? „Защото, колкото за вътрешното ми естество, аз се наслаждавам в Божия закон; но в телесните си части виждам различен закон, който воюва против закона на ума ми и ме заробва под греховния закон, който е в частите ми. Окаян аз човек! Кой ще ме избави от тялото на тая смърт?“ (Римл. 7:22–24). Божието Слово е Дух и Истина, а всеки човек е плът. Греховната плът не може да върши духовни дела. Господ Исус каза на самарянката: „Но иде час, и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина; защото такива иска Отец да бъдат поклонниците Му.

Бог е дух; и ония, които Му се покланят, с дух и истина трябва да се покланят“ (Йоан 4:23, 24).

Мнозина вярват, че Господ Исус е дошъл от небето, където Той е бил в голяма слава, която оставил заради нас. Но когато същият този Исус ги кани да оставят земните неща и да не живеят плътски, те поглеждат жената, детето, баща си, майка си, нивите, къщата, дюкяна, касата, поглеждат и Исуса с въпрос в очите си:

– Може небето да е много красиво, но има ли някакъв начин да пренеса и тия мои неща там?

– Не – отговаря Исус.

– Тогава остави ме сега – ела друг път.

Това обаче, което не е възможно за човека, за Бога е възможно. Бог го извършва в нас чрез Своя Дух, като ни новоражда за нов живот. Така че „сега прочее, няма никакво осъждане на тия, които са в Христа Исуса. Защото законът на животворящия Дух ме освободи в Христа Исуса от закона на греха и на смъртта“. „Понеже копнежът на плътта значи смърт; а копнежът на Духа значи живот и мир. Защото копнежът на плътта е враждебен на Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може; и тия, които са плътски, не могат да угодят на Бога. Вие обаче не сте плътски, а духовни, ако живее във вас Божият Дух“.

Навин

ЗНАЧИМОСТТА НА ПЕТДЕСЕТНИЦА

Е. Рожерс

Самият Господ Исус потвърди това, когато след Неговото възкресение Той каза: „Иоан е кръщавал с вода; а вие ще бъдете кръстени със Светия Дух не след много дни“ (Деян. 1:5).

Има определени глави в Библията, които могат да бъдат категоризирани като критични за човечеството места от Божието Слово. Така например в Битие 12 се описва как Бог възприема различен подход в отношението Си към човека, призовавайки Аврам. Друга подобна глава е Матей 13, когато Господ Исус, бидейки отхвърлен от своите, между които дойде, възприема един неограничен и много по-обширен подход на служение. По същия начин и в Йоана, глава 13, когато Той е отхвърлен, както това е записано в глава 12, Господ Исус концентрира вниманието Си на Своето малко вярно обкръжение от апостоли. Друга подобна глава е Деяния 2, за която ще говорим в настоящата статия. В тази глава се говори за Божия Дух, който напуска небето като обиталище за Неговото действие на земята и идва на нея, като заема своето ново обиталище, формирайки Църквата, която е „тялото Христово“. Има и други подобни глави в Библията, на които трябва да обърнем особено внимание. Но в настоящата поредица от статии ние ще се постареем да разберем истинската значимост на това, което се случи в Деня на Петдесетница. Думата петдесетница ни напомня за големия дял от книгата Левити, който говори за „Господните празници“: „От другия ден след съботата, в която принесохте снопа на движимия принос, да си изброите седем цели седмици; до следващия ден подир седмата събота да изброите петдесет дена, и тогава да принесете новохлебен принос Господу“ (Лев. 23:15, 16). Петдесетница кореспондира с думата петдесет и в Деян. на апостолите, глава 2, се изпълнява това, което е илюстрирано в Левити 23:15, 16. На този ден се формира нещо напълно ново, а именно Църквата, която е тялото Христово, и Христос е глава на Църквата. В настоящите статии няма да развиваме темата за Църквата, но ще насочим нашето внимание към деня на нейното раждане. Първата от четирите теми, за които ще говорим, е, че събитията в този ден бяха

ИЗПЪЛНЕНИЕ НА БОЖЕСТВЕНО ОБЕЩАНИЕ

Йоан Кръстител каза на хората от Израил: „Аз ви кръщавам с вода за покаяние; а Оня, Който иде след мене, е по-силен от мене, Комуто не съм достоен да поднеса обувката; Той ще ви кръсти със Светия Дух и с огън“ (Мат. 3:11).

Този, който кръщаваше, в първия случай е Йоан Кръстител, но във втория е Господ Исус. В случая с Йоан Кръстител елементът, с който ще се извърши кръщението, е водата, но при случая с Господ Исус това е Светият Дух. Йоан говори за „вода и огън“, но Господ Исус споменава само „вода“, защото кръщението с огън говори за съд, изпълнението на който все още изчаква своя ден. Господ Исус показва много ясно, че до момента на Своето говорене кръщението със Светия Дух все още не бе заело своето място и предстоеше да се случи „не след много дни“ и така да се изпълнят напълно обещанията. Изпълнението стана в Деня на Петдесетница, когато Духът се изля над „всяка твар“ (Деян. 2:17). Тук са важни и думите на апостол Павел, които идват в потвърждение на това: „Защото ние всички, било юдеи или гърци, било роби или свободни, се кръстихме в един Дух да съставяваме едно тяло, и всички от един Дух се напоихме“ (1 Кор. 12:13). Тук апостол Павел има предвид юдеи и езичници и ако в Деня на Петдесетница участници в това събитие бяха само от Израил, то в Деяния на апостолите, глава 10, е записано как това се разпространи и към езичниците (Деян. 10:45; виж още 11:16).

Трябва да имаме предвид четири неща, отнасящи се до кръщението в Светия Дух, защото това не е, както някои твърдят „второ благословение“ или „преживяване“, което трябва да придобием. Това, което се случи в Деня на Петдесетница, е, че Светият Дух дойде, за да живее постоянно в християните. В Стария завет Духът идваше на определени човеци, но на Петдесетница Той дойде, за да бъде във всеки от Божия народ. Трябва да разграничаваме кръщението в Светия Дух с изпълване в Духа и раждане от Духа.

КРЪЩЕНИЕТО В СВЕТИЯ ДУХ Е С ИСТОРИЧЕСКО ЗНАЧЕНИЕ

Изразът в минало свършено време от 1 Кор. 12:13 потвърждава това: то се е случило на определено място и в определено време. Мястото е било Ерусалим, като същото се случва и в Кесария (Деян. 10), а денят е Петдесетница. Както раждането, смъртта и възкресението на Господ Исус са били исторически, така и събитията в Деня на Петдесетница са исторически. Историята говори за исторически събития,

а това определено не са преживявания, които да се случват периодично по всяко време, още по-малко – по наше желание.

Апостол Павел използва местоимението „ние“, като по този начин обхваща всички изкупени в Христа, целия Божий народ – Църквата Христова. В други случаи, когато апостолът се обръща към някоя от църквите с цел да ги настави, той използва обръщението „вие“ (например в 1 Кор. 3:16; 12:27). Докато в израза „Ние всички се кръстихме“ има едно общо обръщение към всички искрено вярващи.

КРЪЩЕНИЕТО В СВЕТИЯ ДУХ Е УНИКАЛНО

То е уникално, защото няма друго подобно събитие, записано в Свещените Писания. Всеки, който чете Писанията, може да положи усилие и да провери, че това е така.

КРЪЩЕНИЕТО В СВЕТИЯ ДУХ Е ОКОНЧАТЕЛНО

То е окончателно, защото се е извършило веднъж завинаги и няма повтораемост на подобно събитие, описано в Библията. Както възплъщението, смъртта и възкресението на Господ Исус са несъмнено без повтораемост като събития, така и случилото се на Петдесетница е уникално и веднъж завинаги. Защо?

КРЪЩЕНИЕТО В СВЕТИЯ ДУХ Е ВСЕОБХВАТНО

То е всеобхватно, защото е рожденият ден на Църквата. Когато говорим за нашите рождени дни, те са в единствено число, защото нашето раждане се е случило веднъж завинаги независимо от това, че си ги честваме всяка година. Така също Църквата, тялото Христово, бе родена в Деня на Петдесетница. Тя, Църквата, започна малка, само 120; после нарасна на 500; след това стана на 3000, числото на повярвалите продължи да расте и както е отбелязано, скоро тя наброява 5000, а по-късно: „Ти виждаш, брате, колко десетки хиляди повярвали юдеи има...“ (Деян. 21:20). Този процес продължи да се развива като „Той (Господ Исус) даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители за делото на служението, за наизиданието на Христовото тяло, с цел да се усъвършенстват светиите; докле всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота“ и тогава Тя ще бъде представена на нейния Изкупител като „църква славна, без петно или бръчка, или друго такова нещо, но да бъде света и непорочна“

(Ефес. 4:13; 5:27).

Когато Адам съгреша „грехът влезе в света, и чрез греха смъртта, и по този начин смъртта мина във всичките човеци, понеже всички съгрешиха“ (Римл. 5:12). Всеки, който се раждаше след Адам, ставаше участник в последствията от този акт на непослушание, извършено от главата на човешката раса. Така също, когато един грешник е роден отново (отгоре) духовно, той или тя става участник в последствията от един акт – кръщението в Духа, което стана в Деня на Петдесетница. „Защото, както чрез непослушанието на единия човек станаха грешни мнозината, така и чрез послушанието на единия мнозината ще станат праведни“ (Рим. 5:19). Това, което извърши Господ Исус на Голгота преди около 2000 години, стана причина да се открие път за нашето оправдание, та всеки, който е роден отново, става „Божий наследник чрез Христа“. И понеже всички, които са оправдани, са Божии синове, Бог изпрати в сърцата на тези, които са оправдани, Духа на Сина Си, Който вика: Авва, Отче! Господ Исус бе разпнат, умря на кръста, бе погребан и на третия ден възкръсна, възнесе се на небето и тогава изпрати обещания Свети Дух, което се изпълни в Деня на Петдесетница. Оттогава досега, така да се каже, целият свят е потопен в Духа на Истината, но това не прави всеки в света да е автоматично спасен, защото спасението зависи от това дали всеки един от нас ще се покори на свидетелството на Духа, Който свидетелства за Пътя, Истината и Живота, скрити в делото на Исуса Христа. Затова грешникът трябва да има новорождение чрез покаяние и вяра в Спасителя, за да стане истински участник в Божията благодат за вечен живот. Така както всички от Израил преминаха през Червеното море, един своеобразен израз на кръщение, но не всички достигнаха до обещаната земя. Освен това апостолът се обръща към Израил много години след тези събития с думите: „Господ вашият Бог, който ви изведе от земята на Египет“, което не означава, че съвременниците на апостола индивидуално са участвали в този преход, а показва, че те принадлежат на онази група хора, за които това е било истинско преживяване. Същият този принцип виждаме и в случая с Авраам, който даде десетък на Мелхиседек, а Левий, който още не се беше родил и бе още в „чреслата на баща си“, „даде десетък чрез Авраама“ (Евр. 7:9, 10). Кръщението в Светия Дух не е преживяване, а Божие действие, при което Църквата е образувана чрез Светия Дух, защото ние всички се кръстихме в един Дух да съставяваме едно тяло.

*Статията се публикува с позволението на
Believer's magazine.*

Първо послание на Йоан

V. 2:29–3:24.

(Част 4)

Мартин Бейкър

ХАРАКТЕРИСТИКИ НА ИЗКУПЕНИТЕ (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

2. 3:11–24 Любовта

Стих 18. Йоан описва любовта на Отца, давайки Своя Син да бъде Спасител на света, и любовта на Сина, който възлюби и доброволно даде Себе Си за другите, като умря на кръста за нашите грехове. Той съветва: „Дечица, да не любим с думи, нито с език, но с дело и в действителност“. Апостол Павел пък пише: „Любовта да бъде нелицемерна“ (Римл. 12:9), а Яков допълва: „Бивайте и изпълнители на словото, а не само слушатели...“ (Як. 1:22–27). Яков е имал възможност да прекара повече време от всеки друг, наблюдавайки светия живот и любовта на Господа, затова той подтиква вярващите да носят в сърцата си Христовата любов.

Стих 19. „От това ще познаем, че сме от истината...“ Господ Исус е Истината и Той казва на Пилат, че е дошъл, за да свидетелства за Истината (Йоан 18:37). Така, чрез делата на любовта, ние ще демонстрираме, че сме Негови истински деца, показвайки Неговия характер в нашия живот. „...и ще уверим сърцето си пред Него“. Като идваме при Него в молитва, това ще добави допълнителна увереност в нашите сърца, защото това е потвърждение за нашия нов живот в Христа, който сме получили по благодат.

Стих 20. Тази мисъл продължава и тук. „Ако нашето сърце ни осъжда“ поради липса на любов или поради липса на праведен живот, или преданост към Господа, тогава „Бог е по-голям от сърцето ни и знае всичко“. Това можем да го обясним по два начина:

– Той е велик в Своето състрадание към нас и въпреки че ние можем да изпитваме дълбоко чувство на поражение, все пак Той знае, че ние сме Негови и че любовта ни към Него е жива въпреки нашите слабости.

Или

– Той е велик в Своята преценка и докато ние познаваме нашите грехове по един ограничен начин, Той ги знае всички и ако ние ги изповядаме, Той може и е готов да ни прости и да ни очисти (1 Йоан 1:9). „Ако съгреша

някой, имаме ходатай при Отца, Исуса Христа праведния“ (1 Йоан 2:1).

Стих 21. „Възлюбени, ако нашето сърце не ни осъжда...“, ние ходим в общение с Него (1 Йоан 1:7) и имаме увереност спрямо Бога в молитва. Когато ние вървим с Него, тогава нашите намерения следват Неговата воля и ние не желаем нищо, което е извън Неговата воля.

Стих 22. „...каквото и да поискаме...“ (виж Мат. 7:7, 8; Як. 5:16; 1 Йоан 5:14). Преди всичко ние имаме увереност и дръзновение да стоим в Божието присъствие чрез кръвта на Христа (Евр. 10:19–22). Тогава, тъй като пребиваме в Него „защото пазим заповедите Му и вършим това, що е угодно пред Него“, Той ни разкрива Своята воля чрез Светия Дух и ние можем да се молим според Неговата воля, та „каквото и

да поискаме, получаваме от Него“ (Йоан 14:13; 15:7).

Стих 23. „И Неговата заповед е това...“ Първата голяма заповед е: „Да възлюбиш Бога с цялото си сърце...“ (Мат. 22:36–40), а това предполага да вярваш в Името Христово и във всичко, което Неговото име означава: Неговата Божественост, Неговата човешка природа, Неговото възплъщение, Неговото Спасително дело, Неговото Помазание от Бога. Резултатът от това е праведен живот: „Нова заповед ви давам, да се любите един другия; както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един другия“ (Йоан 13:34).

Стих 24. Краят на тази част, в която се подчертава Божията любов „който пази неговите заповеди, пребъдва в Бога и Бог в него“. Например (в Йоан 6:56) да се храниш с Христа, означава да прибиваваш в Христа и Христос да пребивава във вярващия (Йоан 14:20; 17:21–23). Увереността, че Христос е в сърцата ни, се дава от Светия Дух (Йоан 14:16, 17), който обитава във вярващия. Той ни се дава в момента, когато ние повярваме (Ефес. 1:13, 14), и Той е Божият печат в нас и гаранция за нашето духовно наследство.

VI. ДУХЪТ НА ИСТИНАТА И ДУХЪТ НА ЛЪЖАТА

Стих 1. В 3:24 апостолът ни напомня, че Светият Дух обитава във всеки вярващ. Сега Йоан предупреждава сериозно вярващите за наличието на много лъжливи духове и ги съветва да бъдат предпазливи, като подлагат на проверка духовете дали са от Бога. В 2:20, 27 Йоан напомня на вярващите, че те имат помазанието на Светия Дух, който е в тях; Той ще ги научи на всичко, като им даде проникателност да различават истина и лъжа. Разбира се, Светият Дух и днес обитава в новородените, така че и ние трябва да бъдем предпазливи и способни да различаваме духовете.

По време на съществуването на църквата е имало и има много духове, много лъжливи

пророци и лъжеучители (виж 2:18, 19), както и Йоан е напомнял. Господ Исус предсказа, а пък апостолите потвърдиха, че това ще се случи (Мат. 7:15, 16; 24:4–5; 2 Тим. 3:6; 4:3–4).

Стих 2. Тук е посочено как да разпознаем дали един дух или учение е от Бога: какво то учи за Христа? Един, който притежава Божия Дух, представя Исус от Назарет като истинския Христос, изпратен от Бога: „Бог се яви в плът“. Тук не става въпрос само за формална вяра, а реално да изповядва Исуса Христа като Спасител и Господ в своя живот.

„От това познайте Духа Божий“ – тук смисъла на думата „познайте“

„...НИКОЙ ДУХ, КОЙТО НЕ ИЗПОВЯДВА СПАСИТЕЛЯ, НЕ Е ОТ БОГА...“ ДУХА НА АНТИХРИСТА „НЕ ИЗПОВЯДВА, ЧЕ ИСУС ХРИСТОС ДОЙДЕ В ПЛЪТ“. ТАКИВА ДУХОВЕ СА „ОТ СВЕТА, ЗА ТОВА СВЕТСКИ ГОВОРЯТ И СВЕТЪТ ТЯХ СЛУША“. ИМА МНОЗИНА, КОИТО ГОВОРЯТ ПРИЕМЛИВИ НЕЩА ЗА ИСУСА, НО ТЕ НЕ ГО ИЗПОВЯДВАТ КАТО БОГ, ДОШЪЛ В ПЛЪТ. ЗАТОВА ЙОАН ПРЕДУПРЕЖДАВА ЗА АНТИХРИСТА И ЗА МНОГОТО АНТИХРИСТИ. АНТИХРИСТИЯНСКИТЕ ПРИРОДА И ДУХ СА ВЕЧЕ В СВЕТА, ВОДЕЙКИ КЪМ ИДВАНЕТО НА АНТИХРИСТА.

означава да познаем от опит или наблюдение. Гностиците са учили, че Исус е бил обикновен човек, върху когото помазанието дошло, когато се е кръстил, и е станал Христос (Христос означава Помазаник). За разлика от това Божието Слово ни казва: „...днес ви се роди... Спасител, Който е Христос Господ“ (Лк. 2:11); „И словото стана плът, и пребиваваше между нас“ (Йоан 1:14); „Христос Исус дойде на света да спаси грешните“ (1 Тим. 1:15). Когато се възплъти, Господ Исус дойде като човек „понеже децата са същества от общата плът

и кръв, то и Той, подобно на тях, взе участие в същото“ (1 Тим. 1:15). Той дойде в човешки облик завинаги и се върна при Отца като Човешкия Син. Сега Той е „ходатай между Бога и хората, човекът Христос Исус“ (1 Тим. 2:5). Всеки дух, който изповядва това, е от Бога.

Стих 3. Този стих се отнася за това как да откриваме лъжливите учители: „...НИКОЙ ДУХ, КОЙТО НЕ ИЗПОВЯДВА СПАСИТЕЛЯ, НЕ Е ОТ БОГА...“ За духа на Антихриста отбелязваме: „той не изповядва, че Исус Христос дойде в плът; той не е от Бога; той е вече в света“. Такива духове са „от света, за това светски говорят и светът тях слуша“ (стих 5). Има мнозина, които говорят приемливи неща за Исуса, но те не Го изповядват като Бог, дошъл в плът. Затова Йоан предупреждава за Антихриста и за многото антихристи (2:18,

19). Антихристиянските природа и дух са вече в света, водейки към идването на Антихриста (виж 2 Сол. 2:7, 8).

Стих 4. Йоан отново употребява обръщение, изразяващо обич – „дечица“, напомняйки им за тяхната сигурност и източник на победа: „Вие сте от Бога“, т.е. Бог е ваш баща, вие сте родени от Бога и Неговият Дух е във вас“. „Вие сте ги победили; защото по-велик е Оня, Който е във вас, от онзи, който е в света; вие сте разпознали техните лъжи и сте ги отхвърлили“. Това те са го извършили чрез Светия Дух, който е бил в тях (2: 20, 27) и който е по-велик от антихристиянския дух в света: „Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас?“ (Рим. 8:31).

Стих 5. Тук са характеристиките на лъжливите учители (виж стих 3): „Те са от света, което е анти Божия система, те говорят според разбиранията на света и светът тях слуша“. Светът по всякакъв начин Го отхвърли и Го разпна на кръста; те Го отблъснаха още и като отхвърлиха Неговото твърдение, че Той е въплътеният Божи Син.

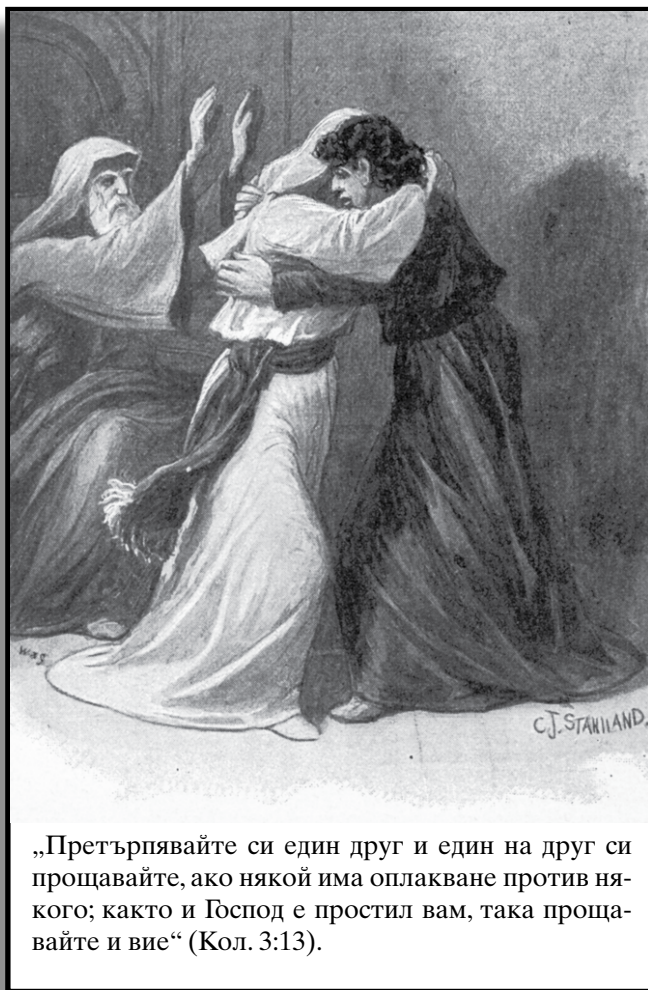
Стих 6 „Ние сме от Бога“. Това е категоричен израз на сигурност, което е отличителен белег на това послание, свързващо Йоан и неговите читатели. Той е нашият Баща, защото сме родени от Бога; Той е нашият живот и ние Му принадлежим. Затова, тъй като Божият дух обитава във всеки вярващ (който познава Бога от опит и реално), Той ни слуша. „Всеки, който е от истината, слуша Моя глас“ (Йоан 18:37, 8; виж също Йоан 8:45-47).

Божии деца се обръщат към Неговото Слово, защото те са се родили чрез Него и то е духовна храна за тях (1 Петр. 1:23; 2:2). Тези, които „не са от Бога“, те нямат желание за Божието Слово и „не ни слушат“, затова те не приемат учението на апостолите в Новия завет. Състоянието на света е същото и днес. Чрез това ние разпознаваме Духа на Истината и духа на лъжата (виж Йоан 8:44; 2 Сол. 2:9, 10; 1 Тим. 4:1, 2).

VII. 4:7–21 ДРУГИ ХАРАКТЕРИСТИКИ НА НОВОРОДЕНИТЕ ОТ БОГА

1. 4:7–13 Обичайте се един другиму

Стих 7. Обръщението „Възлюбени“ е типичен израз за Йоан, изразяващ обич. Изглежда, като че ли нещата, за които говори тук Йоан, са в контраст с предишния стих, но в действителност Духът на Истината е Този, чрез Когото ние сме родени отново в Божието семейство и затова ние трябва да се любим един друг. „Възлюбени, да любим един друг“ – това е призив към

„Претърпявайте си един друг и един на друг си прощавайте, ако някой има оплакване против някого; както и Господ е простил вам, така прощавайте и вие“ (Кол. 3:13).

Богоугоден начин на живот. Но какъв вид любов е това? Това не е любов за света, нито пък е от света, но е любовта, която Отец е показал към нас и ни е дарил с нея. Такава любов е безкористна, тя търси най-доброто у другия. Бог е източникът на тази любов, защото „Бог е любов“ и това очевидно трябва да се вижда в онези, които са Негови деца.

„...всеки, който люби...“, т.е. всеки, от когото извира тази Божествена любов, не човешка или физическа любов. Такъв живот на жертвена любов е доказателство, че ние сме новородени, познаваме Бога и Той познава нас.

Стих 8. „Който не люби, не е познал Бога...“ Тук Йоан използва двойно отрицание, за да подчертае състоянието на отдалеченост от Бога. Тези, които нямат постоянно тази любов в сърцата си, те не познават Бога.

След всичко „Бог е любов“. Той е в основата си любов. Тя е в Неговата природа, чиста, свята, безкористна, жертвена любов. Забележете, че думата „любов“ се появява 32 пъти между 4:7 и 5:3. Твърдението, че „Бог е любов“, обаче не игнорира Кръста, но го поставя на предна линия

(виж Римл. 5:8).

Стих 9. Тук е дадено доказателство за Божията любов: „че Бог изпрати на света Своя единороден Син“. Думата „единороден“ можем да разберем правилно само ако я използваме по отношение на Сина, и то в смисъла на една връзка, съществуваща още от вечността, без начало и без край. Всъщност тази връзка между Отца и Сина е независима от времето. Христос не е станал такъв, но е от вечността единородният Син на Отца. И Той като личност притежава всеки атрибут на Божествеността. Господ Исус говори за Своето предвечно съществуване с Отца и за Своето възплъщение (Йоан 13:3; 16:28, 1:14).

Думата „единороден“ също така предполага и дълбока привързаност, както е изразено това в Стария завет с думата „единствен“ (виж Бит. 22:2, 12, 16; Амос 8:10; Зах. 12:10). Тук разбираме огромната цена, необходимата саможертва на Бога Отца: „даде Своя Единороден Син“ (Мат. 21:37; Йоан 3:16, 17; Рим. 8:32). Тази любов стана явна за нас и в нас и ние сме средата, в която може да се прояви Божията любов. Божията цел е да „живеем чрез Него“. Ние сме били мъртви в греха и не е имало друг начин Божието творение да премине в живота освен чрез смъртта на Неговия Син (Йоан 6:51).

Стих 10. Тук е описан характерът на Божията любов. „В това се състои любовта“ – което обозначава начина, по който се изразява Неговата любов. Ние трябва да възлюбим Бога „с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичката си сила“ (Втор. 6:5; Мат. 22:37), но никой не е изпълнил изцяло това. Затова „не че ние сме възлюбим Бога, но че Той възлюби нас“. Инициативата е била напълно Божия. Бидейки мъртви в греха, ние не сме били способни да Го възлюбим (Ефес. 2:1–5). Той ни е възлюбил с върховна благодат, защото Той е любов.

Той „прати Сина Си като умилиствие за греховете ни“. Бог, който е абсолютно чист и свят, не може да бъде благосклонен към грешния човек на каквато и да е цена, платена от човешки усилия и религиозни дела. Затова в безграничната Си любов Той даде Своя Син на смърт на кръста, така че въз основа на Христовата смърт, Неговата пролята кръв в жертва за грях, Бог може да бъде милостив и да оправдае покаяващия се грешник, който вярва в Исуса (Рим. 3:21–26). По този начин Бог положи единствените основи, върху които Той може да покаже милост към грешника и да го приеме, без да прави компромис със Своята святост. Това

показва истинския характер на Божията любов.

Стих 11. Резултатът или моралният отклик в резултат на Божията любов. „Възлюбени, понеже така ни е възлюбил Бог“ (сравни „така ни е възлюбил“ с Йоан 3:16 и 1 Йоан 4:9, 10); „то и ние сме длъжни да любим един другия“. Ако в стих 7 има призив, то тук има морален дълг, задължение. Ако Бог толкова ни е възлюбил..., тогава ние по същия саможертвен начин трябва да показваме тази любов един към друг. Ако Бог толкова ни е възлюбил, то логично е ние също да имаме любов към Него и това реално става явно, ако изпитваме любов към родените от Него. Истинската любов е не само емоционална; Божията любов предизвиква копнеж да живеем за Христа, така че нашето служение да бъде като благоуханна миризма пред Бога (Ефес. 5:1, 2). Любовта един към друг е взаимна, тя не е само от едната страна. Това е основен пример от християнската етика, основан на завършеното дело на Исуса Христа на Голгота.

Стих 12. „Никой никога не е видял Бога“. Бог каза на Моисей: „Не можеш видя лицето Ми; защото човек не може да Ме види и да остане жив“ (Изх. 33:20). Бог е Дух (Йоан 4:24). Той Самият е невидим: „Когато никой човек не е видял, нито може да види“ (1 Тим. 1:17; 6:16). Как тогава Бог може да се открие? В Йоан 1:18 ни се казва: „Единородният Син... Той Го изяви“. Невидимият Бог, който се откри чрез Своя Син, сега се разкрива чрез родените от Него, когато те носят в сърцата си Неговата любов, защото тяхната любов е Неговата любов, предадена им чрез Светия Дух.

Стих 13. „По това познаваме, че пребъдваме в Него“. Изразът „по това познаваме“ се появява 21 пъти в това послание и подчертава истинското духовно познание за разлика от теориите на гностицизма. Божествената любов в сърцата ни е доказателство, че Бог пребивава в нас. Три пъти в тези стихове се говори за духовното пребъждане (стихове 12, 13, 15). Фактът, че Той ни е дал от Духа Си, е непрекъснатото доказателство, че ние пребъдваме в Него и Той в нас. Всеки, който е новороден, притежава Светия Дух от Бога: „Вие обаче не сте плътски, а духовни, ако живее във вас Божият Дух“ (Римл. 8:9). И още: „Светият Дух свидетелства заедно с нашия дух, че сме Божи чада“ (Римл. 8:16). „В Когато като и повярвахте, бяхте запечатани с обещания Свети Дух“ (Ефес. 1:13).

Следва

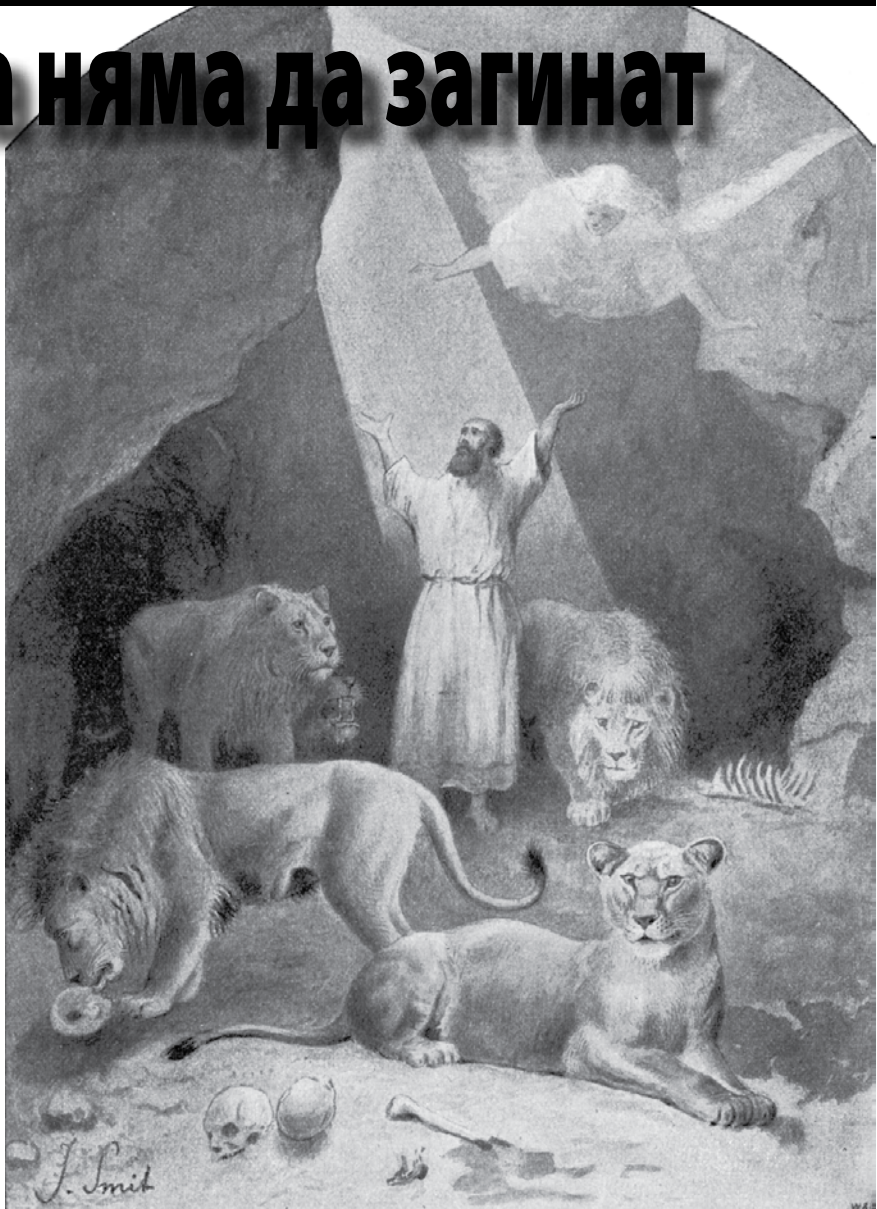
Те никога няма да загинат

Веднъж спасени чрез Божията благодат, не е възможно да загубим спасението си. Този факт е широко приет и обикновено се обяснява с „вечната сигурност“, която има вярващият. Въпреки че това се проповядва в повечето от събранията, не е изключено и противоположното мнение. В основата на своята вяра групи като Армията на спасението не приемат доктрината за вечното спасение, но изповядват: „Ние вярваме, че нашето оставане на пътя на спасението зависи от непрестанната послушна вяра в Христа“. Подобно становище предполага, че някой може днес да е в „състояние на спасение“, но утре вече да го е загубил. И ако някой е загубил своето спасение, той се нуждае отново да бъде спасен. Това учение се разпространява и между много Петдесетни, харизматични групи от вярващи, както в Америка, така и в някои европейски страни.

Радетелите на учението подчертават, че „Сигурността не означава, че нашето спасение ни дава гаранция против нашата свободна воля. Възможно е да престанем да сме послушни на Христа и така да загубим нашата надежда за вечен живот“. Ако това е истина, тогава всяка увереност за небето става невъзможна. Ние всички сме способни да съгрешим и наистина често съзнателно или несъзнателно съгрешаваме. „Ако речем, че нямаме грях, лъжем себе си, и истината не е в нас“ (1 Йоан 1:8).

ВЪЗМОЖНО ЛИ Е ДА ЗАГУБИМ СПАСЕНИЕТО?

Основният проблем, свързан с учението, проповядващо, че е възможно да се загуби спасението, ако това е истина, е, че тогава делото на Христа не е достатъчно, за да се справи напълно

и завинаги с моя грях. Ако в допълнение на Неговата кръстна смърт на Голгота аз трябва допълнително да се държа по определен стандарт, тогава Неговата жертва не е завършена. Аз трябва да съдействам за моето спасение по пътя на добрите дела, преди Бог да ми позволи да вляза в Небесното царство. Но Божието Слово ясно ни казва, че ние сме спасени „за добри дела“, докато схващането, че се спасяваме „чрез добри дела“ е небиблейско (Тит. 2:14; 3:5).

Застъпниците на теорията, че спасението може да се загуби, твърдят, че „покорната вяра“ не спада към добрите дела. Но ако се замислим над това, което внушава изразът, ще видим, че в него се има предвид нещо повече от библийския израз „покорност на вярата“ (Рим. 16:26). Когато чуя благовестието и се покоря на заповедта да

се покая, да призна греха си пред Бога, да поиска прошка от Него и да повярвам в делото на Исуса Христа, това е „покорност на вярата“. Но когато говорим за „покорна вяра“, то това предполага един продължителен процес на съблюдаване и несигурност, който, ако не се спазва, води до загубване на спасението.

Но каквито и дебати да се водят относно терминологията, основното твърдение е, че ако някой има спасение в даден момент, то в някой следващ момент спасението вече може да е загубено.

СИГУРНОСТТА НА СПАСЕНИЕТО

Господ Исус е категоричен: „Моите овце слушат гласа Ми, и Аз ги познавам, и те Ме следват. И Аз им давам вечен живот; и те никога няма да загинат, и никой няма да ги грабне от ръката Ми“ (Йоан 10:27, 28). Това означава моето спасение да зависи от това, че Той ме държи, а не от това, че аз се държа за Него. Неговата способност да спасява идва от факта, че като Добър Пастир Той даде живота си за Своите овце.

Апостол Павел е съзнавал „че в мене, сиреч, в плътта ми, не живее доброто“ (Рим. 7:18). И затова, преди да познае спасението чрез Исуса Христа, неговият вик е: „Окаян аз човек! кой ще ме избави от тялото на тая смърт?“ (7:24). Това е онзи вик на сърцето, което е осенено от Божиата виделина и изобличено за грех. Единствено тогава човек, ужилен в сърцето си, може да отправи зов за помощ към Спасителя. Този призив грешникът отправя към Бога, защото има надежда за спасение, и това апостол Павел потвърждава със следващия стих: „Благодарение Богу! има избавление чрез Исуса Христа, нашия Господ“. И тогава тези, които са родени отново, могат с радост да извикат: „Сега, прочее, няма никакво осъждане на тия, които са в Христа Исуса. Защото законът на животворящия Дух ме освободи в Христа Исуса от закона на греха и на смъртта“ (Рим. 8:1). Каква огромна разлика между окаяността на тези, които не

са новородени, но се стремят да живеят свято, и радостта от спасението на тези, които са се покорили на истината и са освободени от закона на греха и смъртта! И всичко това е възможно благодарение на Господ Исус, който дойде „в плът подобна на греховната плът“ (Рим. 8:3) и в Когото нямаше грех. Чрез Него дойде спасението и изкуплението, залегнало в Божия предвечен план, за тези, за които е казано: „Защото, които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Сина Му, за да бъде Той първороден между много братя; а които предопредели, тях и призова; а които призова, тях и оправда, а които оправда, тях и прослави“ (Рим. 8:29, 30). Може

ли всичко това, написано в Божието Слово, да се отнася за спасение, което не е сигурно?! Славата, която е предопределена за тези, които са „съобразни с образа на Сина Му“, е изпълнение на Божието намерение за нас. В момента, когато ние сме спасени чрез вяра и Божия благодат, а това означава да сме родени отгоре, Бог започва Своето дело в нас (Фил. 1:6). И то няма да завърши до пришествието на Исуса Христа, когато ние наистина ще бъдем като Него.

Всичко това става обаче според Божиата благодат. Любовта на Отца и любовта на Сина почива над недостойните грешници. Нищо не може да ни отдели от Неговата любов! Бог е Този, който оправдава, и Христос е Този, който умря и възкръсна, за да стане за нас изкупление и застъпник за нашето спасение! Така и апостол Павел поучаваше в Рим и това е истинското благовестие, в което вярваме.

ЗАЩО СЕ ПРОПОВЯДВА НЕСИГУРНОСТТА В СПАСЕНИЕТО?

Защо тогава се проповядва, че спасението може да се загуби? Основната причина за това е разбираемото желание да се насърчат за свят живот и да предпазят от порок тези, които са се нарекли с името Господне. Като аргумент се цитира схващането, че гаранцията за вечната сигурност води до лековатото третиране на греха. И

Истинското покаяние води човешката душа до съзнанието колко ужасен и отвратителен е грехът пред погледа на Бога. Как тогава този, който е преминал през истинското покаяние, може да продължи в греха, когато знае, че Христос е пострадал за него?

след всичко това, какво става, ако някой съгреша?

Ако е истина, че щом някой е спасен, той е завинаги спасен, означава ли това, че този някой, разполагащ вече с тази „застрахователна полица“, може да си живее, както си иска? Не изпитваме ли Бога да показва Своята благодат, когато ние съзнателно се отнасяме лекомислено към греха? Но „Да не бъде! Ние, които сме умрели към греха, как ще живеем вече в него?“ (Рим. 6:2). Апостол Павел е чувствал, че грехът е отвратителен. Той може да каже за себе си „Окаян аз човек“ (Рим. 7:24) и в своето проповядване той не принизява греха, а нещо повече – говори на своите слушатели, че Бог „заповядва на всички човеци навсякъде да се покаят“ (Деян. 17:30). Истинското покаяние води човешката душа до съзнанието колко ужасен и отвратителен е грехът пред погледа на Бога. Как тогава този, който е преминал през истинското покаяние, може да продължи в греха, когато знае, че Христос е пострадал за него? Ние сме се отъждествили с Него в Неговата смърт, така щото „като знаем това, че нашето старо естество бе разпнато с Него, за да се унищожи тялото на греха, та да не робуваме вече на греха“ (Рим. 6:6).

Все пак учението, което проповядва – че е възможно за вярващия да достигне до съвършенна практическа святост тук, на земята, пропада, като вземем предвид нашите собствени слабости.

Ние може да мислим, че живеем свято, тъй като в живота ни няма място за такива грехове като алчност, гордост, завист и други подобни на тях, но може да съгрешим в дума, поведение.

ВЯРВАЩИЯТ НЕ СЕ УДОВОЛСТВА В ГРЕХА

Но вярващият не продължава съзнателно и безхаберно да живее в грях. Това е подчертано от Йоан: „Никой, който пребъдва в Него, не съгрешава; никой, който съгрешава, не Го е виждал, нито Го е познал“ (1 Йоан 3:6). Тук смисълът на казаното е, че ако някой открито изповядва, че е спасен, но продължава с поведението си да доказва непоколебимост в греха без угризение, тогава няма доказателства за истински духовен живот и този човек със сигурност не е спасен.

Също така, бидейки спасен, не означава, че не трябва да правиш нищо! Трябва да има стремеж твоят живот да се доближава до този на Христа.

Поучителна е притчата за сеяча и семената, в която се говори за различните видове почва.

Семена попадат на всяка почва, но само една от тях е благоприятна и дава плод. И тази добра почва с течение на времето не се изменя, не става камениста или трънлива. Наличието или отсъствието на плод в крайна сметка говори за плодородието на почвата. Така че е възможно някой да приеме с ентузиазъм Господа, но в края на краищата се вижда, че семето на благовестието е паднало на плитко и не може да даде плод. За тази истина ни говори сам Господ Исус и на практика се виждат резултатите.

ПОВЪРХНОСТНАТА ИЗПОВЕД

Повърхностната изповед е насърчавана от тези, които в проповедите си предлагат на непокаяните души просто да сложат своето име в текста или да повторят някаква молитва. Това при особени обстоятелства може да е полезно, но една душа не може да бъде спасена, ако не премине през искрено и непресторено покаяние. Това изисква ясно проповядване на благовестието, така че грехът да стане много грешен (Рим. 7:13) в сърцата на тези, които не са се примирили с Бога. Много е важно да се разбере, че всеки грях е омразен на Бога.

За апостол Йоан истинското покаяние и примирение с Бога е средство, чрез което търсещият спасение може да получи увереност в сърцето си, че Бог му е простил. Неговото първо послание е написано до тези „които вярват в името на Божия Син, за да знаете, че имате вечен живот“ (5:13). За всички вас, които сте „призовани“ и „оправдани“, и определени за слава е важно „да затвърждавате вашето призвание и избиране“ (2 Петр. 1:10). Това можем да направим само ако водещо в нашия живот е характерното за Христовата благодат. Но този живот произхожда отвътре и се изявява навън. Неговите белези не са необходими, за да убедят Господа какви сме ние, защо Той познава Своите Си. Неговите думи са „Аз познавам Моите, и Моите Мене познават“ (Йоан 10:14). И това става ясно на тези, които се взират в поведението на вярващите, а за нас то носи увереност.

Правилното разбиране за „вечната сигурност“ не насърчава вярващия за разгулен живот, а по-скоро дава увереност и твърдост да живеем и да бъдем верни свидетели за Бога. Ние не можем да запазим себе си спасени, страхувайки се да не би да го загубим, а по-скоро търсим всячески да угодим на Този, на когото ние се уповаваме.

(Следва)

Статията се публикува с позволението на Believer's magazine.

Геоложките Вкаменелости и

ИСТОРИЯ НА СЪТВОРЕНИЕТО (11)

Р. В. Каргил

Потопът

Вкаменелостите (фосилите) са останки от растения и животни, попаднали в материал, който впоследствие се е вкаменил, и често пъти показващи удивителна детайлност. Някои от вкаменелостите са идентични с видовете, познати днес, докато други принадлежат на вече изчезнали биологични видове. Те са мълчаливите свидетели на нещо, което се е случило преди много години, нещо необикновено, нещо, което е предизвикало катастрофични последици. Тези вкаменелости са доказателство за живот и за неговата внезапна смърт.

Когато растение или животно умре, обикновено то се разлага много бързо и оставя твърде малко доказателства за себе си. Ако някое диво животно умре в пустошта или просто е заровено в земята, след кратък период от време от него остават само няколко по-големи кокала. Докато вкаменелостите могат да съдържат и най-фина биологична тъкан от умрялото животно, перо от птица, люспа от риба, кора от стеблото на дърво, сложен рисунък от жилки на някое листо, папрат, цвете и др. И нещо повече: вкаменелостите се намират в изобилие и съществуват на всеки континент, като понякога покриват площ от стотици квадратни километри, дълбоко

в скалните недра на земята. И така, как са се формирали вкаменелостите?

Всеобщо схващане е, че фосилите са формирани в условия на наводнение, чрез много бързо погребване на създанията в образуванията от наводненията наноси. Почти мигновеното поглъщане осигурява цялостно запазване, докато богатата на минерали вода, абсорбирана от тъканта на затрупаните биологични видове, осигурява тяхната дълготрайност. Увеличаващото се налягане от горните слоеве допълнително допринася за образуване на вкаменелостите. Така тези древни създания лежат в недрата на земята, докато някой рудокопач или геолог не ги открие за модерния свят, придружавайки обявяването им с множество научни теории.

ВКАМЕНЕЛОСТИТЕ И ЕВОЛЮЦИОННАТА ТЕОРИЯ

Общопризнато е и затова всички вярват в това твърдение, че вкаменелостите от биологични видове осигуряват доказателства за еволюцията. Така наречената наука в областта на еволюцията налага схващането, че вкаменелостите са

се образували в продължение на милиони години при различни случаи на локални наводнения и показват как се е изменял животът с течение на времето. Посетете който и да е природонаучен музей и там ще ви запознаят с тази теория, съпроводена с най-големи подробности, графики и скици на въображаеми праисторически условия, в които се е намирала земята преди милиони години.

Еволюционната теория се взема за много сериозна база и отправна точка, на основата на която се създават различни теории, претендиращи за научност. Фактите (т.е. образците от вкаменелости) така се подреждат, че да удовлетворят псевдонаучните изисквания на теорията, както и да се подсигури по-нататъшното ѝ надграждане. Типичен пример за това е становището на музея в Йоркшир, сътрудниците на който казват, че понеже „растенията и животните еволюират с времето, то ние можем по тяхната възраст да установим възрастта на скалните образувания“. Каква по-голяма глупост от това!? Може ли да установиш възрастта на скалата, след като не знаеш каква е възрастта на вкаменелостите в нея?

Такъв пример са червените скални образувания в Англия, за които има мнение, че са на възраст 700 милиона години, защото съдържат много вкаменелости на риби, за които еволюционистите твърдят, че са съществували тогава – преди 700 милиона години!? Същите тези учени ни убеждават, че възрастта на вкаменелостите може да се определи по вида на скалите, в които те са намерени. Така че, ако дадена вкаменелост бъде намерена в тези червени скални образувания, тя се определя на възраст около 700 милиона години. Но това е непрекъснато „обикаляне в кръг“, наречено в науката порочна кръгова дефиниция, и няма нищо общо с реалната наука! Възрастта на скалите и вкаменелостите не може да се определя една чрез друга! Но базирайки се на предположението, че еволюцията е истина, е построена „геоложка колона“, която е разделена на пластове, включващи много и различни видове вкаменелости, някои от които имат ключово значение и ни връщат назад във времето от порядъка на милиард години. Навсякъде в училищата това се представя като научно доказано и представлява един своеобразен запис на еволюционния прогрес на различните форми на живот на земята – от най-низшите създания, минаващи през риби, земноводни и хищници, докато се стигне до най-висшата форма на млекопитаещо – човека.

Подобно разглеждане на нещата съдържа

много неточности и противоречия, за които обаче не се говори! Ето някои от по-сериозните.

В действителност е много трудно да се нагоди теорията за еволюцията към съществуващите факти в областта на геологията, базирайки се на това какво е намерено и какво не е намерено в скалните образувания. Но това, че еволюцията се представя за истина, не е нито за първи, нито за последен път лъжата да се приема за истина: „...те, които замениха истинския Бог с лъжлив и предпочетоха да се покланят и да служат на тварта, а не на Твореца... И затова Бог праща заблуда да действа между тях, за да повярват лъжа, та да бъдат осъдени всички, които не са повярвали истината, а са имали благоволение към неправдата“ (Римл. 1:25; 2Сол. 2:11–12).

ВКАМЕНЕЛОСТИТЕ И ПОТОПЪТ

Фактите, които е събрала геологията, напълно се вместват в рамките, които очертава библейският, исторически, повсеместен Потоп от Ноевите дни. Ако си спомним нашите разсъждения, когато говорихме за началото на всемирния Потоп, за продължителността и катастрофичните последици от него, като добавим към всичко това и разумните научни закони и принципи, ще получим напълно завършена и логична картина на действителността. Между другото, това е било разбирането на мнозинството от ранните мислители и учени преди появата на еволюционната теория, която първо е разрушила вече изграденото и след това е промила мозъците на всички, за да я приемат.

Когато започнал Всемирният потоп, първите създания, които са загинали при затрупването им, са били най-трудно подвижните т.е. тези, които са живеели по крайбрежията и в плитчините. По-подвижните биха избягали на по-високите места и биха останали живи, докато техният временен подслон не бъде зaleyт от водата. Последните загинали биха били най-подвижните животни и птици, затова те се наблюдават и в най-горния слой от геоложката колона. Очевидно е, че творенията не са успели да избягат от връхлитащата вода и наносите, но гибелта е застигнала всяко едно от тях в определено време и точно по същия начин наблюдаваме тяхното подреждане в геоложката колона. Едно такова обяснение е ясно и напълно удовлетворява геоложките факти!

Така че геоложката колона, където тя съществува, не е исторически запис на еволюционното развитие на създанията в период от милиони години. По-скоро това е запис на това къде и

кога са живели и че са загинали, унищожени от придошлата вода. Редът, по който са погребани в наносните слоеве, говори на първо място за техния хабитат (местообитание) и пригодност към водния живот – на дъното са черупки, раковини и трилобити, следвани от риби и рибни пасажии, чиито вкаменелости показват, че наносите са ги затрупали, докато са плували. След това следват по-трудно подвижните земноводни, в близост до плитчините, както и по-бавните хищници и евентуално бозайници, често пъти в огромно количество, на стада, бягали заедно за своето оцеляване.

Това е основната картина на тогавашния агонизиращ свят, към която можем да добавим и хидродинамичната активност в резултат на мощното придвижване на водните маси. Образувалите се силни водовъртежи са били причината отлаганията да стават в зависимост от плътността (тежестта) на седиментния състав. Така че пясък, тиня, чакъл и всичко останало във водата се е подреждало и натрупвало според тежестта на частиците и техния вид. Целият този конгломерат на места е попадал в образувалите се водовъртежи, смесвал се е с други вещества и заедно с мъртвите създания, имащи различен хабитат, се е утаявал и ги е погребвал заедно, понякога в един и същи слой.

Нещо повече, сеизмичната активност в земната кора е допринасяла за разместването на слоевете, като на някои места слой от по-дол-

но ниво се е качвал нагоре или обратното. В допълнение на това, вулканичната активност е можела да наруши целостта на геоложките слоеве и да се образуват внедрени скали (интрузия), което се наблюдава в процеса на геоложките проучвания.

Световните въглищни находища също са се формирали по това време. Избуялите горски масиви, богати на въглерод, както и тресавищата и много представители на растителния свят, са били погребани под тонове скална маса, образувайки плътен слой, превърнал се впоследствие във въглищни залежи. Нефът и газта също са се образували по подобен начин.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Защо тези основни заключения, които направихме, не се възприемат от много хора? Защо необоснованите и почиващи на предположения теории са толкова разпространени и се приемат с неописуем възторг от мнозинството? Вкаменелостите доказват на целия свят, че заплатата на греха е смърт, но хората предпочитат да си запушват ушите и да си затворят очите пред това свидетелство на Божествен съд, който Бог е извършил над грешния и порочен свят. Фактите, за които говорят вкаменелостите, предупреждават, но хората се крият от тяхното предупреждение. Тези, които се удоволстват в греха и служат на Сатана, не желаят да им се напомня, че Бог ще има последната дума. Всемирният потоп е само едно далечно подобие на много по-страховития Божий съд, който ще открие в последните времена (2 Петр. 3:5–7; Мат. 24: 37–39).

„Преди всичко знайте това, че в последните дни ще дойдат подиграватели, които с подигравките си ще ходят по своите страсти и ще казват: Къде е обещаното Му пришествие? защото, откак са се поминали бащите ни, всичко си стои така, както от началото на създанието. Защото те своеволно не признават това, че чрез Божието слово отначало е имало небе и земя, сплотена от водата, и сред водата, но пак посредством тях тогавашният свят, потопен от водата, загина. Така със същото слово и днешните небе и земя са натрупани за огън, пазени до деня на Страшния съд и погибелта на нечестивите хора“.

Статията се публикува с позволението на Believer's magazine.

Странстващата Църква

Има една хроника, която, въпреки че разказва най-мрачната трагедия, все пак се нарича Добри Вести, Благовестие или Евангелие, и е описана в четири истории от четирима евангелисти.

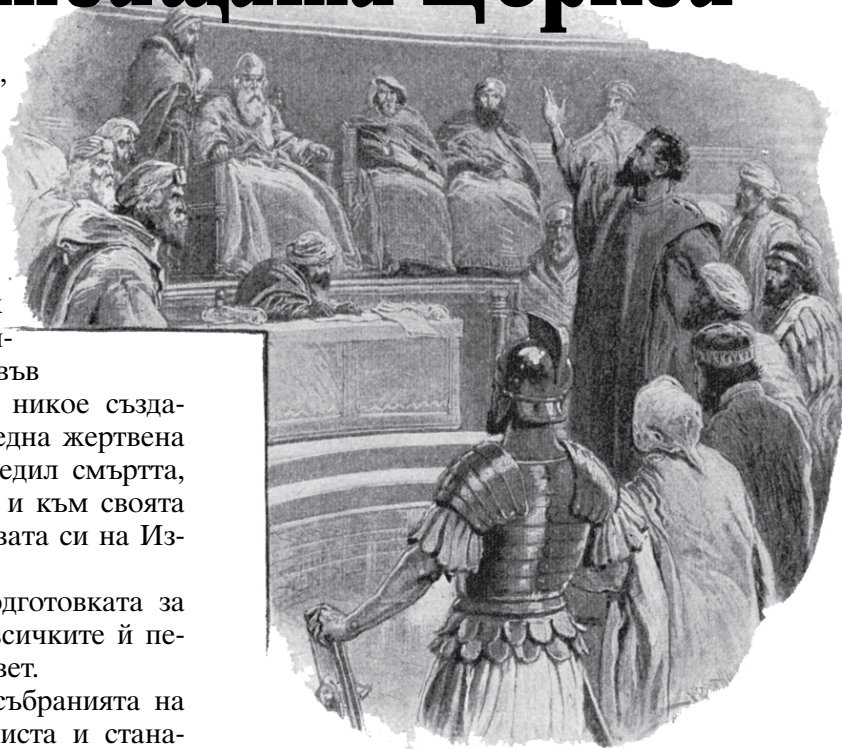
Тази хроника ни разказва как след едно чудно раждане Бог слязъл при своето творение, влязъл във връзка с човека, връзка, каквато никое създание не може да установи, и чрез една жертвена смърт и могъщо възкресение победил смъртта, отдалечил последствието на греха и към своята слава на Създател прибавил и славата си на Изкупител.

Основата на тази история, подготовката за нея, е наистина предсказана във всичките ѝ периоди от Писанията на Стария завет.

Историята на Църквата, или събранията на тези, които чрез вяра приели Христа и станали Негови последователи, и сега се пише, тя още не е завършена. Това не е историята на „протестантите“ (един презрителен епитет, който се появява на бял свят при Реформацията), а е просто история на християните, които искали да следват Божието Слово, което за тях било категоричен авторитет. Те не се покорили на римското папство, което със сила налагало „официалното християнство“ в целия, познат тогава, свят. Преследвачите и убийците на тези истински последователи на Христа правели всичко възможно да унищожат истината за вярата и живота на техните жертви. Лъжите, изречени от инквизиторите за тези мъченици, станали част от „официалната църковна история“ и до ден днешен се проповядват от най-популярните медийни източници.

Едно след друго се прибавяли истински събития, съпътстващи дълго и постоянно странстващата Христова Църква.

Днес живеем в дни на екуменизъм. (Екуменизъм, или икуменизъм, е движение за сливане в едно на всички християнски църкви. Терминът „екуменизъм“ е измислен и въведен в употреба от председателя на ИМКА (Международна младежка християнска организация), видния масонски водач Джон Мот, на конгреса на Международния мисионерски съвет, свикан през 1910 г. в Единбург. Друга версия е, че екуменизъм е католическа инициатива. Идеята е обединение на всички християнски църкви в една всемирна религиозна общност, прераснала също и в обе-

динение на всички религии и религиозни хора в името на мира и безопасността на човечеството и новия световен ред. Екуменизмът се възприема от поддръжниците си като едно по-модерно тълкуване на християнството в контекста на модерните светски виждания.)

Екуменизмът търси начин да създаде небиблейско единство, отричайки, че пътуващата през историята Христова Църква е страдала и умирала поради грешката, която е допуснала „официалната църква“. Водещи евангелисти напористо се стремят да ни внушат, че доктрината на Римо-католическата църква за спасението се е променила или че тази тяхна доктрина винаги се е съобразявала с Библията, независимо от това, че са преследвали онези, които са били верни на библейската истина.

Това преследване продължава и до днес в Латинска Америка, в някои части на Европа и в други места по света, където Рим е достатъчно силен да налага своята воля. Мъченичеството на Христовата Църква по време на нейното странстване от 1500 г., както и Реформацията са съществували независимо една от друга, без да разбират, че разлика не трябва да съществува между онези, които действително вярват в едно и също нещо. Лидери от евангелските среди отиват толкова далеч, че подават ръка на Римо-католическата църква в прогласяването на благовестието на света.

Трудностите, през които е преминала „Стран-

стващата Църква“, могат само отчасти да се отбележат, докато дойде времето, когато Божието Слово ще се изпълни, когато „няма нищо скрито, което да не се открие, и тайно, което не ще се узнае“ (Мат. 10:26). Понастоящем, макар и да се губим в нашето незнание и неразбиране, ние все пак я виждаме воюваща срещу силите на тъмнината, свидетелствайки за своя Господ на света и страдайки, следваща по Неговите стъпки. Нейният народ са винаги пътешественици, които не основават земни организации, понеже гледат на небесния град. По подобие – на своя Учител те могат да бъдат наречени камъни, които зидарите отхвърлят (Лука 20:17), и те всичко изтърпяват с непоколебимата надежда, че когато Неговото Царство дойде, те ще бъдат заедно с Него в слава.

1. Началото

Новият завет е достойно завършване на Стария завет. Това е единственият подходящ край, към който законът и пророците са могли да водят. Той не се откъсва от тях, а ги обогатява в изпълнението им и ги замества. Новият завет се характеризира със завършеност и представлява не просто начало на една нова ера, която изисква постоянна промяна, за да задоволи нуждите на изменящите се времена; той е Божието откровение, изявено за всички хора във всички времена. Исус Христос днес не може да бъде по-добре познат от описания ни в 4-те евангелия, нито благодатта и истината, дошли с Него и доказани чрез Неговата смърт и възкресение, могат да бъдат по-истински изяснени от това, което ни дават посланията.

Старият завет описва формирането и историята на Израил – народа, чрез който Бог открил Себе си на света, докато Христос дойде (фактически по-правилно е да се каже, че това свидетелство, което Израил е трябвало да даде на света, е било до раждането на Господ Исус „понеже законът бе даден чрез Моисея, а благодатта и истината дойдоха чрез Исуса Христа. Никой, кога да е, не е видял Бога; Единородният Син, който е в лоното на Отца, Той Го изяви“. Така Господ Исус заменил свидетелството на Израил, в което свидетелство Израил не устоял, и Сам Бог изявил Себе си чрез Своя Син – Исуса Христа. А сега всички изкупени, в чиито сърца Господ Исус е жив, са продължители на свидетелството за Бога, както е казано: „...и повери на нас посланието на примирението“. И така ще бъде до деня на Господното пришествие – бел. на ред.). Новият завет ни открива Църквата на Христа, състояща се от всички, които са новородени чрез вяра в Божиия Син и така станали участници в божествения и вечен живот (Иоан

3:16).

Изкупената Църква е тялото Исус-Христово, но то не може да бъде видяно в цялостната му пълнота и слава до деня, когато това ще стане явно, когато всички Божии чада ще бъдат възкресени и събрани при Господа. А сега мнозина от чадата Божии са спящи в гръста, очакващи славния онзи ден, когато Божията сила ще ги възкреси и ще ги облече в нови тела, а други, които са живи, са пръснати из целия свят и те са тези, на които им е поверено посланието на примирението, като се събират в името на Исуса Христа. Както е обещано на всички изкупени Божии деца, присъствието на Господа е между тях и Светият Дух се изявява в техния живот по различни пътища (Мат. 18:20; 1 Кор. 12:7).

Всяка от тези църкви е в пряка зависимост от Господа, получава своя авторитет от Него и е отговорна пред Него (Откр. 2 и 3). Няма никъде намек, че една църква трябва да контролира друга или че трябва да съществува някой организиран съюз на църкви, но едно задушевно (близко) лично общение ги свързва (Деян. 15:36).

Главната работа на църквите е да направят известно по цял свят Евангелието, или Добрата Вест за Спасение. Това Господ заповядва преди Своето възнесение, като обещава да даде Светия Дух като сила, която ще ги укрепи за това (Деян. 1:8).

Събитията от историята на църквата във времената на апостолите са отбелязани в книгата Деяния на апостолите по такъв начин, че да служат завинаги като образец на църквата. Отдалечаването от този образец винаги е имало злополучни последствия, а всички пробуждания и реформации са имали за цел да върнат църквата в някаква степен към образа и принципите, дадени в Писанията.

Образецът в Писанията е толкова ясно предаден, че въпреки многото отпаднали църкви и заблуждаващи учения, искрено вярващите могат да се отърсят от тях и да вървят по начертания от Бога път. Само така можем да разберем как Светият Дух води Божиите чада в различни времена и по разни места на света и прави така, че да имат същия характер и практики на служение на Бога, без дори да подозират за съществуването едни на други.

От времето на Петдесетница се дава начало на бързото разпространение на Евангелието. Много от повярвалите юдеи в Ерусалим, след като били разпръснати по света, разнасят благовестието по всички страни. Въпреки че Новият завет дава повече подробности за пътуванията и служението на апостол Павел, и другите апостоли също са пътували много, проповядвайки и

основавайки църкви в местата, откъдето са минавали. Всички, които повярвали, ставали свидетели за Христа: „...тия, които бяха се разпръснали, обикаляха и разгласяваха благовестието“ (Деян. 8:4). На всяко място повярвалите били учени да се уповават на Светия Дух и да зависят от Христа – така те ставали и център за разпространяване на Словото на Живота. На новооснованата църква в Солун било казано: „Не само се прогласи Господното слово от вас, но се разчу навсякъде и вашата вяра в Бога“ (1 Солун. 1:8). При все че всяка църква била независима от организация или сдружение на църкви, все пак се поддържали близки връзки с другите църкви, които връзки непрекъснато се освежавали чрез братя, служители на Словото (Деян. 15:36).

Събранията ставали по домовете, във всяка стая, която можело да се наеме, на открито – специални сгради не били необходими (Mission und Ausbreitung des Christentums, Adolph von Harnack). Това привличане на всички членове в служенето, тази дейност и неорганизирано единство, допускало разнообразие, което само подчертавало единството в ежедневието живот в Христа и изпълването със същия Свети Дух, въоръжавало църквите да преодоляват преследванията и всеки да счита за своя длъжност да разнася благовестието на спасението по целия свят.

2. Християнство, юдеизъм и езичество

Проповядването на Евангелието започнало от евреи на евреи и това ставало главно по синагогите. Синагогата се оказала просто и ефективно средство, което запазило националното чувство и религиозното единство на еврейския народ през вековете след тяхното разпръсване сред другите народи. Централно място в служението в синагогата заемали Писанията от Стария завет. Главният предмет на разглеждане в синагогата бил четене на Писанията, поучаване в заповедите и молитва. Основаването на синагогата ни връща далеч назад в древните времена. В Псалом 74, стихове 4 и 8, се говори с болка: „Противниците Ти реват всред местосъбрание-то Ти... изгориха всичките богослужебни домове (синагоги) по земята“. При завръщането на евреите от плен, Ездра основал и организирил синагогите, а по-късното разпръсване на евреите увеличило тяхното значение. След като храмът бил разрушен от римляните, синагогите останали единственият стожер на еврейството. Те били широко разпространени между еврейския народ и доказали своята неразрушимост, оцелявайки през вековете.

Опитът за въстание, предвождано от Бар Кочба (Bar-cocheba, 135 г. сл.Хр.) – еврейски

лидер, е една от многото грешки, направени за освобождаването на Юдея от римските окови, която в началото изглеждала, че ще има успех. Но впоследствие тази надежда умряла като всички останали опити за освобождение на Юдея и донесла само беди за евреите. Но въпреки че усилията на евреите да се освободят пропаднали, то синагогите се закрепили като център на еврейството.

Приликата, както и връзката между синагогите и църквите, е очевидна. Господ Исус е център във всяка църква или събрание, които са разпръснати по целия свят, и това е изразено с думите на Господ Исус: „Където са двама или трима, събрани в Мое име, Аз съм между тях“ (Мат. 18: 20). И Той им даде Писанията за тяхно неизменно ръководство. Поради тази причина е невъзможно да бъдат унищожени църквите; когато на едно място биват разрушени, те скоро се появяват на други места. Колкото повече били подложени на гонения, толкова повече се разпространявали. Разпръснатите повярвали евреи с голяма ревност проповядвали истинския Бог между езичниците, като мнозина от тях се обръщали от езическите богове и приемали в сърцата си истината, която дойде с Господ Исус.

През III век пр.Хр. са преведени от еврейски на гръцки книгите на Стария завет. Този превод (Септуагинта, или преводът на 70-те) дълго след това остава главно средство за разпространение на истината между езическите народи. Разликата между синагогата и ранната църква била в естеството на проповядване и ако в синагогите се четял Мойсеевият закон, то в новообразуваните се църкви се проповядвала благодатта и истината, които дойдоха с Господ Исус: „Защото още от старо време по всичките градове е имало такива, които са проповядвали Моисеевия закон, който се и прочита всяка събота в синагогите“ (Деян. 15: 21). Както гърци, така и други, изнемогващи под греха и товара на езичеството, заблудени и неудовлетворени от своите философи, чувайки благовестието за спасение на човешката душа чрез вяра в Божия Помазаник Исуса, стигали до познание на истинския Бог.

В синагогите имало свобода за служение. Исус обикновено учел хората в тях: „Той по обичая си влезе в синагогата един съботен ден и стана да чете“ (Лука 4:16). Когато Павел и Варнава, пътувайки, дошли в Антиохия, те влезли в синагогата и седнали. „И след прочитането на закона и пророците, началниците на синагогата пратиха до тях да им кажат: „Братя, ако имате някоя увещателна дума за люде-те, кажете“. (Деян. 13:15). Така че синагогите също били използвани от свети човеци, за да се разпространява спасителното дело на Исуса Христа.

И той влезе в синагогата гдето говореше дързостно; и в разстояние на три месеца разискваше с людетe и ги увещавахе за неща отнасящи се до Божието царство (Деян. 19:8).

Когато дошъл Христос Месия, изпълнението на всяка надежда и свидетелство на Израила, голям брой евреи и религиозни прозелити повярвали в Него и първите църкви били основани между тях. Но управниците на еврейския народ – завистливите „потомци на Авраам“, най-великите Давидови синове, ревниви поради увеличаващото се число повярвали езичници, отхвърлили своя Цар и Изкупител, като започнали да преследват Неговите ученици и продължили да вървят по своите си злочести пътища без Спасителя, който бил най-възвишеният израз на любов и спасителна сила на Отца към човека.

Тъй като в началото църквата се формирала сред евреите, то и първите ѝ опоненти са евреи. Но колкото повече се разпространявало християнството, толкова повече срещало съпротива от страна на гръцките идеи и римската власт. Върху кръста на Христа обвинението му било написано на еврейски, гръцки и латински (Йоан. 19:20) и това било в сферата на духовната и политическата сила, представена чрез тези езици, от която църквата трябвало да страда, но и да спечели най-ранните си трофеи.

Еврейската религия била насочена срещу църквата, и то не само под формата на физически атаки, но и действаща подмолно, чрез връщане на християните под закона. И ние че-

тем как апостол Павел се провиква против такова отпадане: „Човек не се оправдава от дела, изисквани от закон, а само чрез вяра в Исуса Христа“ (Галат. 2:16). От Деянията на апостолите и Посланието към галатяните става ясно, че първата сериозна опасност, която заплашвала християнската църква, е от страна на юдейската секта и това отнемало силата и свободата на църквата да благовества за Божието спасение в Христа по целия свят.

Гръцката философия, търсейки някаква теория за съществуването на Бога и на природата, както и форма на поведение, правила опити да свърже всички религии и хипотези, били те в Гърция или Рим, Африка или Азия. Различни „знания“ (гнозис), философии изниквали една след друга и ставали обект на разпалени спорове. Повечето от гностическите учения заимствали от различни източници, комбинирайки езичество и юдейство, а по късно християнски учения и практики. Те изследвали „мистериите“, които служат за посвещение, лежащи зад външните форми на езическите религии. Често те учели за съществуването на два бога или принципа – единия Светлина, другия Тъмнина, единия Добро, другия Зло. Материята или материалните неща били за тях като творение на силата на Тъмнината и на онези, които са под нейния контрол; докато духовните прояви те приписвали на повисш бог. Тези теории и философии формирали основата на много ереси, които от най-ранни времена обсаждали църквата; много от тях са споменати в по-късните книги на Новия завет, специално в тези на Павел и Йоан. Опитите да се отбият тези атаки и да се запази единството на учението навредили на църквата повече, отколкото самите ереси, защото до голяма степен именно на тях се дължи появата на епископалната власт и контрол, които растели заедно със свещеническата система и започнали бързо и сериозно да променят характера на църквите.

Римската империя постепенно била заставена да атакува църквите; атака, в която били използвани цялата ѝ сила и всички средства, за да ги съсият и унищожат.

Около 65 г. сл.Хр. апостол Петър бил умъртвен, две години по-късно и ап. Павел – и двамата в Рим. Разрушаването на Ерусалим от римляните (70 г. сл.Хр.) само подчертава факта, че на църквите не е била дадена някаква видима централизирана земна власт. По-късно апостол Йоан чрез написването на своето Евангелие, посланията и Откровението дава един достоен завършек на Писанията на Стария и Новия завет.

(Следва)

Статията подготви Хр. Р.

ХРАМЪТ, СТРОИТЕЛЯТ, СЛАВАТА И ТРОНЪТ

Гахан Илминстер

„Така говори Господ на Силите, Който казва: Ето мъжа, чието име е Отрасъл; Той ще израсте от мястото си, И ще построи храма Господен. Да! Той ще построи храма Господен; И като приеме славата, Ще седне на престола си като управител; Ще бъде и свещеник на престола си“ (Зах. 6:12–13).

Не е трудно да различим Този „чието име е Отрасъл“. За юдеите това е било добре познат символ за идващия Месия: „И ще израсне пръчка из Исевия пън, И отрасъл из корените му ще носи плод“ (Ис. 11:1). Една нова издънка и клонка е трябвало да израсне от почти замъртвения Давидов ствол. От малка наченка, тази нежна издънка е трябвало да стане силно и плодоносно дърво, даващо подслон и храна на целия народ. Това е била надеждата на всеки

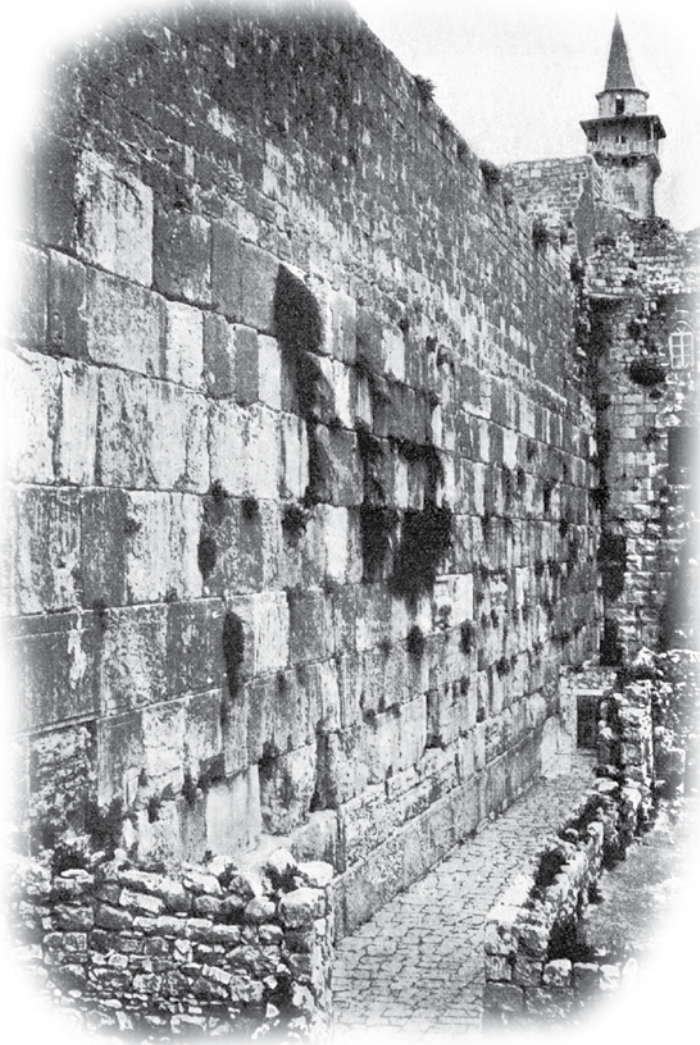
вярващ юдеин, но тяхната гордост и предубеждение никога не са им позволявали да разберат, че тази надежда има много по-широк обхват и не засяга само и единствено Израел.

От всички хора те най-добре е трябвало да знаят, че обещаният Месия е не само „слава на Твоите люде Израил“, но и „Светлина да просвещава народите“. С този обещан Отрасъл е обвързана не само надеждата на юдеите, но и историята и съдбата на света.

В цитираните по-горе стихове Отрасълът Господен е представен и като строител на Храма, носейки Славата и управлявайки от Своя Трон. Именно на тези неща ние ще съсредоточим нашето внимание.

ХРАМЪТ

В думите „ще построи храма Господен“ се съдържа пророчество, което говори за много по-различен и по-възвишен храм от храма в Стария завет. С цялото си несравнимо великолепие дори Соломоновият храм не е бил планиран да бъде постоянно място, където да пребивава Бог. Причината за това е, че „Всевишният не обитава в ръкотворени храмове“ (Деян. 7:48). Самият Соломон е бил наясно с това, защото казва: „Но Бог наистина ли ще обитава на земята? Ето, небето и небето на небесата не са достатъчни да Те поберат; колко по-малко тоя дом, който построих!“ (3 Цар. 8:27). Фактите говорят, че истинската цел не е била храмът – той е бил само пътепоказател, сочещ нещо ново и много по-добро; той е бил образец на истинската цел – Църквата. Храмът от Стария завет е изместен от Църквата на Новия завет; материалната структура е изместена от духовно здание. Божиите деца вече не се срещат в храм, защото те самите са храмът Господен. Този, Който веднъж е обитавал шатра в пустинята; храм, когато Израел навлезе в земята, сега

обитава Църквата. Тази сянка на съществували някога постройки има своята реална стойност в настоящето и това е Църквата. Те са били временни, а Църквата е вечна – Божието вечно жилище. Затова Соломоновият храм е образец на Божието небесно здание – Църквата, Божието събрание.

СТРОИТЕЛЯТ

Соломон е бил велик строител и неговото най-голямо постижение е бил величественият храм, който носи неговото име. Но в стиховете, които четем, се откроява по-велик строител и по-красив храм от всичко, което Соломон е построил. Пророкът казва: „Да! Той ще построи храма Господен“; а повторението на тези думи ясно посочва Господ Исус Христос. По този начин виждаме не само величествения храм, но и по-голямото величие на делото Христово от това, което е направил Соломон. Така Господ Исус определя значимостта на спасителното дело, което идва да извърши по волята на Отца: „На тази канара Аз ще построя Моята църква“ (Мат. 16:18). Той осъществява това Свое обещание; Той изкупва за Себе Си човеци от всеки народ и ги вгражда в Светия Храм, където чрез Светия Си Дух обитава. Помислете за образа, който Той построява. Строежът на Соломоновия храм е внимателно планиран и понеже е образец на Божието небесно здание – Църквата, сам Бог начертава плановете. Ние четем, че „Давид даде на сина си Соломона чертежа на трема на храма, на обиталищата му, на съкровищниците му, на горните му стаи, на вътрешните му стаи и на мястото на умиловитилицето, и чертежа на всичко, което прие чрез Духа за дворовете на Господния дом, за всичките околни стаи, за съкровищниците на Божия дом и съкровищниците на посветените неща“ (1 Лет. 28:11, 12). Всички детайли и съвсем незначителните подробности са били Божествено открити на Давид. Свещеният образ на Църквата е очертан пред нас в Новия завет и всичко, което е добавено към него след това, не е от Бога. Помислете за материалите, с които този

свещен план на Църквата се строи. Камъните на това здание са живи камъни, мъже и жени, които са духовно оживотворени. Както камъните за Соломоновия храм, те някога са били студени и мъртви, лежащи в каменоломната на този свят. Но Божественият Строител ги е открил, купил ги е и сега ги вгражда, като старателно ги оформя, за да съгради с тях Светия Господен Храм: „и вие, като живи камъни, се съграждате в духовен дом“ (1 Петр. 2:5). В казаното от Петър думата „камъни“ предполага, че те са издялани, шлифовани и вградени на подходящите за тях места. Колко привилегирани са тези камъни! Какъв славен Строител! Забележете целта, с която Той строи. Той строи Църквата, в която „се вграждаме заедно в Духа за Божие обиталище“ (Ефес.2:22). Светият Дух освещава църквата – Събранието на Бога, което е Негов свят храм за служение. И ако знаем как да се обхождаме в „Божия дом, който е църква на живия Бог“, то трябва да служим за пример на Божията святост, която изпълва Неговия Дом. Във всичко, което правим, с нашето поведение не трябва да влизаме в противоречие с характера и устройството на Божия Дом. Така че Църквата е обиталище на Бога; тя е Неговото пресвято място; Негово място за преклонение; Негово място за служение; Неговото небе на земята.

СЛАВАТА

Славата е последица от изграждането на този храм: „Да! Той ще построи храма Господен; и ще приеме славата“. На Кого друг може да се отдаде слава за съграждането на този Дом, ако не на Този, Който го е съградил! Както виждаме, храмът, който е построил Соломон, носи неговото име, но истинският образ е Господ Исус. На Него принадлежи слава до вечни времена и това никъде не е така илюстрирано, както в Неговия свещен Дом – Църквата. Върху Него лежи цялата слава на Отца, която се прогласява от всеки ъгъл на Неговия дом. Тук всичко е така устроено, че всеки, който отдава слава, я отдава на Господа: „А в храма Му всеки възгласява: Слава!“ (Пс. 29:9). И така ще бъде „когато дойде

Получени дарения от страната за списание „Духовно Слово“ за периода от 26.09.2009 до 26.01.2010 година:

Светозар Цветков Александров – четиридесет лева (40.00 лева)

Благодарим на всички, които подпомагат издаването и списването на списанието, чиято цел е да насърчи, подкрепи или да изобличи, ако е потребно, своя читател, за да има живот вечен, в познаването на нашия Спасител – Господ Исус Христос, който е Пътят, Истината и Животът.

„Който е жаден, нека дойде. Който иска, нека вземе даром водата на живота“ (Откр. 22:17).

в оня ден да се прослави в Своите светии и да се покаже чуден между всичките повярвали“, когато всички изкупени застанат пред Неговия славен престол, казвайки „На този, Който ни любии, и ни е развързал от греховете ни чрез кръвта Си, и Който ни е направил Царство от свещеници на своя Бог и Отец, на Него да бъде слава и господство във вечни векове“ (Откр. 1:5, 6).

ТРОНЪТ

Когато Неговото славно дело завърши, Той „ще седне на престола си като управител; ще бъде и свещеник на престола си; И съвещание за мир ще има между двамата“. Сега Той, седейки на трона на Своя Отец, „след като извърши [чрез Себе Си] очищение на греховете, седна отдясно на Величието на високо“ (Евр. 1:3). Божията цел винаги е била вечно царство за Неговия Син, но за да основе това царство, царят трябва да е свещеник и свещеникът – цар. Ако няма Първосвещеник, жертва и принос за грях, няма да има цар, царство и право на господство и управление. Затова тронът, на който ще седне Изкупителят ни, е трон на Цар и Първосвещеник; „и съвещание за мир ще има между двамата“. Съвет за мир е имало между Бог Отец, който е щял да изкупи човеци, и Христос, който ги изкупва. Този съвет, чието начало е от предвечността, оставя дияра в цялата човешка история и отново завинаги преминава във вечността. По такъв начин в Изкупителя Цар и Свещеник „милост и вяроност се срещнаха, правда и мир се целунаха“ (Пс. 85:10). Благодаря на Бога, че Царят Първосвещеник слезе сред своето творение и остави Своето благословение на Своите деца. Тронът и короната, които Му принадлежат, все още не са се разкрили; Неговото върховно управление с правда е в изчакване на времето, което е в ръката на Отца „Защото още твърде малко време и ще дойде Тоя, Който има да дойде, и не ще се забави“ (Евр. 10:37). Идва денят, когато Бог ще представи царската корона и ще увенчае Него – Господ на всичките. В този ден Църквата, Божието Събрание, вече няма да бъде разпръсната. Господ, нейният Изкупител, ще остане за нея Строител и Творец завинаги. Тя е била избрана от Него и изкупена с цената на Неговата кръв и в този ден тя ще влезе в пълнотата на своето наследство, славейки своя Изкупител, Цар и Свещеник.

*Статията се публикува с позволението на
Precious Seed.*

Рождествена песен

Поспри, о, пътниче, в нощта
и чуи таз дивна вест;
родил се беше на света
Спасител от греха.

Разказват я пастирите,
видели в небеса
да слизат ангелите
с таз песен на хвала.

Слава на Бога в висини,
и на човеците –
мир и благоволение,
по цялата земя.

Нека всеки чуи вестта,
що звездний хор изпя,
и как ни се благовести
спасение навсегда.

И днеска ний празнуваме
таз дивна, свята нощ
и всякога се молиме
и в сила, и в нemoщ.

На Бога ний благодарим
за Господа Христа,
че скъпа жертва Той стана
и вместо нас умря.

25.XII.2009 г., Антон Ръсовски

ЗНАЦИТЕ НА ВРЕМЕТО

СЪД НАД АНТИХРИСТА

Брилянтният апогей в историята на човешкото общество е в същото време повратна точка към неговото сгромолясване:

„Ти си гледал, догдето се е отсякъл камък не с ръце, който е ударил образа в нозете му, които са били от желязо и кал, и ги е строшил. Тогава желязото, калта, медта, среброто и златото са се строшили изведнъж и са станали като прах по гумното лете; вятърът ги е отнесъл и за тях не се е намерило никакво място. А камъкът, който ударил образа, е станал голяма планина и е изпълнил целия свят“ (Дан. 2: 34, 35).

Сам Господ Исус изпълнява присъдата за наказание над този свят. Божиите съдби, които ще застигнат земята и всичките ѝ жители от времето на възкресението на Господ Исус до Неговото пришествие, са в Книгата със седемте печата. Тия съдби за изпълнение се предадоха на Агнето (Исус), който превъзмогна и се удостои да вземе книгата от Бога Отца и да разпечата нейните седем печата.

1. ВЕЛИКОТО ИЗПИТАНИЕ — ГОЛЯМАТА СКРЪБ

Цялата земя е в конвулсии от ужаса на наказанието: „...изпитанието, което ще дойде върху цялата вселена да изпита ония, които живеят по земята“ (Откр. 3:10; Мат. 24:16; Лк. 21:21). „Голямата скръб“, или времето на страдание, за което говори и Данаил, неочаквано нахлува сред човечеството: „...и ще настане време на страдание, каквото никога не е бивало откак народ съществува до онова време...“ (Дан. 12:1; Мат. 24:21, 29; Откр. 7:14). Това време започва с разчупването на шестия печат:

„И видях, когато Агнето отвори шестия печат... И земните царе, големците и хилядниците, богатите и силните, всеки роб и всеки свободен се скриха в пещерите и между скалите на планините; и казват на планините и на скалите: Паднете върху нас и скрийте ни от лицето на седящия на престола и от гнева на Агнето“ (Откр. 6:12-17).

Така шестият печат разделя времената на милостта от тези на гнева на Агнето. „Защото е дошъл великият ден на Неговия гняв; и кой

може да устои?“ На това трябва да обърнем особено внимание, тъй като знаем, че Агнецът Божи е велик в милостта си към грешниците и е дал живота си за тях, а сега чуваме за Неговия гняв. Агнето е вече разгневено и Той ще изтъпче лина на лютия гняв на Бога Всемогъщи. Защото времето за примирение чрез вяра е отминало, вратата е вече затворена и е дошъл великият ден на Неговия гняв – кой може да устои?

ЧАСТ 3

Мощните катастрофични събития заемат едно по едно местата си с:

- разчупването на седемте Печата и седемте Тръбни гласове (Откр. 6–11);
- седемте Гръмове (Откр. 10:4) и с изливането на седемте Чаши на гнева (Откр. 16);
- апокалиптичната картина с Ездachte и идващата Световна война (Откр. 6; 9:13–21);
- унищожението на Ерусалим (Зах. 14:2) и унищожението на Великия Вавилон (Откр. 17:16), който е символ на този свят;
- военната офанзива на Изтока и Съд над народите в долината, където Господ ще отсъди за тях (Откр. 16:12–16; Йоил 3:14).

Разбира се, много детайли от пророчествата за последните времена не са разкрити като например кои от тях трябва да се разглеждат буквално и кои са изразени метафорично.

- дали 70-те пророчески седмици на Данаил са се изпълнили или още не са изпълнени;

• връзката между проповедта на Господ Исус на Елеонския хълм (Мат. 24) и другите новозаветни пророчества за последните времена; преплитането на пророчествата, отнасящи се за близко и далечно бъдеще, и тяхното изобразяване в една еднородна картина, ясно очертаваща бъдещия Божи план;

- враждебният на Бога град Вавилон, разположен на седем хълма, и неговото унищожение от дори още по-враждебния на Бога Антихрист: „И десетте рога, които си видял, те и звяра ще намразят блудницата, и ще я направят пуста и гола, и ще изядат месата ѝ, а нея ще изгорят в огън“ (Откр. 17:16);

- сферата на влияние на Звяра и Тайната на неговото число – 666 (Откр. 13:18);

• еврейската държава в Палестина и унищожителното нашествие на нациите (Откр. 11:7; Зах. 14). Дали в пророчеството се визира създаденият по политически причини днешен Израел или духовният Израел, който е сбор от тези, които са истински Авраамови чада (Гал. 3:7; Пс. 24:6)? Господ Исус никога не отговори на учениците за възстановяването на Израилевото царство, но им обърна внимание на това, че

благовестието ще се разнесе до всички краища на земята т.е. Той им говори за Божието царство, което не е от тази земя и което е населявано от изкупените от всеки народ и език. Ако Господ Исус не се е борил за възстановяването на политическия Израил, то защо мнозина от вярващите правят точно това?

- решителната битка при Армагедон (Откр. 16:16) и присъдата, дадена на народите в Йосафатовата долина (Йоил 3:12).

Всички изброени дотук събития, пророкувани на различни места в Божието Слово, са пророчески тайни, които никой човек досега не е успял да дешифрира с неопровержима сигурност.

Но в края идва последната чаша на Божия гняв: Пришествието на Господа в слава и унищожаването на антихристиянското войнство в Армагедон (Откр. 19:11–21; 16:16).

Може би в света, преминавайки през всичко това, по един неочакван начин ще се изпълнят думите на Наполеон, великия световен завоевател: „Световната история ще се решава не на запад, а на изток“. „Армагедон“ (Har-Magedon) означава 'планина (евр. har) на Мегидо', главния град от равнината на Израел, в подножието на Кармил.

2. ГОСПОДНЕТО ПРИШЕСТВИЕ

Небесата се отварят. Явява се знаменията на Човешкия Син (Мат. 24:30). Господ идва, яздещ на бял кон, следван от небесни войски. От устата Му излиза двустърг меч и Той ще стъпче лина на лютия гняв на Бога Всемогъщия (Откр. 19:11–16);

Той ще управлява народите с желязна тояга (Откр. 19:15; Пс. 2:9);

Облечен е в дреха, попръскана с кръв (Откр. 19:13);

Той е като един, който тъпче в лин (Ис. 63:1–6; Откр. 19:15);

Той е като един, който събира снопове на гумно (Мих. 4:12, 13; Мат. 3:12);

Той е като един, който жъне със сърпа на Божия съд (Йоил 3:13; Откр. 14:17, 18) – така презреният Исус от Назарет ще се яви отново!

Тогава ще зарадят всички жители на земята (Мат. 24:30). И тогава ще дойде „Денят Господен“ (Йоил 1:15; 4:14; Амос 5:20), „Денят на пламенната Му ярост“ (Ис. 13:13), „Великият и страшен ден Господен“ (Мал. 4:5), „Ден тъмен и мъглив, Ден облачен и мрачен“ (Йоил 2:2; Зах. 14:6).

Тогава всички жители на земята ще се скрият в пещерите и между скалите на планините (Откр. 6:15). „И хората ще влязат в пеще-

рите на скалите и в дупките на земята“ (Ис. 2:19). „Тогава ще почнат да казват на планините: Паднете върху нас, и на хълмовете: Покрийте ни“ (Лк. 23:30; Откр. 6:16; 9:6). Но не ще могат да избегнат Божията съдба.

Защото пришествието на Господа ще бъде като светкавица (Мат. 24:27), Неговите колесници ще бъдат като вихрушка (Ис. 66:15), очите Му – огнен пламък (Откр. 19:12), гласът Му като рев на лъв (Йоил 3:16; Ис. 30:30), и „убитите от Господа ще бъдат много“ (Ис. 66:15, 16; Пс. 110:6):

- В пламенен огън (2 Сол. 1:8; Ис. 66:15, 16),
- Като плява в огън (Мал. 4:1; Мат. 13:41, 42),
- Като клопка, от която не ще избягат (Лк. 21:35),
- Внезапно погубление ще сграбчи всички (1 Сол. 5:3),
- Като Потопа в дните на Ной (Мат. 24:38, 39),
- Като огнения съд над Содом и Гомор (Лк. 17:28–32).

Всяко око ще Го види: „Ето, иде с облаците; и ще Го види всяко око, и ония, които го прободоха; и всички земни племена ще възридаят за Него. Така е. Амин“ (Откр. 1:7; Мат. 24:30); всеки довод и високомерие ще останат безмълвни (Мат. 22:12; Йов 9:3); и всеки език ще изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бога Отца (Фил. 2:11).

3. РАЗРУШАВАНЕ НА САТАНИНСКАТА ТРОИЦА

Разбиването на военната мощ на антихристиянството ще бъде последвано веднага от разкъсване на неговото демоничното върховно командване (сравни с Откр. 16:13). Господ Исус ще убие Беззаконния с дъха на устата Си и ще изтреби сатанинската система с явлението на пришествието Си (2 Сол. 2:8; Ис. 11:4; Пс. 110:6). Звяра и Лъжепророка ще бъдат хвърлени живи в Огненото езеро, което гори с жупел (Откр. 19:20). Змеят, тази старовременна змия, ще бъде вързан и хвърлен в бездната за хиляда години (Откр. 20:1–3). По такъв начин Сатанинската троица ще бъде разбита на парчета. Първата личност от нея ще е обезвредена за хиляда години; а втората и третата личност от троицата ще са осъдени завинаги.

По такъв начин Агнето триумфира над Змея, Човешкият Син над Звяра, Невестата над Блудницата, Божествената Троица над Сатанинската троица на лъжата.

Статията подготви Хр. Р.

ПЛЕВЕЛИ

Отворете Евангелие от Матей и прочетете 13 глава. Втората от притчите е за плевелите. Единицата е число за единство, числото „две“ предполага отлики: добро и зло, разделение и борба. В самото начало на Светото Писание – Библията, четем: „В начало Бог създаде небето и земята“, а на второ място се казва: „а земята беше пуста и неустроена“. В притчите от 13 гл. на Евангелие от Матей първата изобразява делото на Христа, а втората – делото на Сатана.

Притчата за плевелите ни дава илюстрация за историята на християнството – от неговото зараждане до днешни дни. Подчертава се смесичката от истина и лъжа – една до друга. Нивата е религиозният свят, в който пшеницата и плевелите „растат заедно“. Тук се опровергават ония, които мислят, че с проповедта на Евангелието делото на Христа се разширява толкова много, че цялата земя ще се напълни със знанието на славата Господна, както водите покриват морето. Исус Христос ясно е възвестил, че пшеницата и плевелите трябва да „растат заедно до жътвата“. Няма никакъв намек, че „плевелите“ постепенно ще измрат. Напротив, количеството им ще бъде толкова голямо, че ще трябва да се свързват на снопове.

Забележителна е връзката на тази притча с притчата за Сеяча. В двете притчи сеячът е един и същи: „Сеячът на доброто семе е Човешкият Син“; нивата е същата – „светът“, т.е. религиозният свят. Но в едната е казано, че семето е „Словото за Царството“, а в другата – „доброто семе, това са синовете на Царството“. Словото

на Царството ражда синовете на Царството.

Врагът е работил, „когато човеците са спали“ (ст. 25), т.е. през нощта. Под прикритието на тъмнината дяволът сее своите плевели; той

мрази светлината.

Потайност, лъжа и беззаконие – ето любимата тактика на Сатаната. Дяволът не дреме, не спи, но забележете, че и сам

Спасителя не спи: „Помощта ми е от Господа, Който е направил небето и земята. Той няма да остави да се поклати ногата ти; Оня, който те пази, няма да задреме“ (Пс. 121: 2, 3).

„Човеците спяха“ – това е, когато Божият народ не е бил бдителен! Колко е важно Божият народ да знае, че Бог е поверил на тях посланието за примирение на човешката душа с Бога (2 Кор. 5:19). Те са свидетели за Бога, те са светлината и солта на земята. „Ние трябва да вършим делата на Този, Който ни е изкупил, докле е ден; иде нощ, когато никой не може да работи“ (Йоан 9:4). Плевелите са се появили рано. Апостол Павел пише на солунците: „Защото тайната на беззаконието вече действа“ (2 Солун. 2:7). Йоан казва: „Сега има много антихристи“ (Йоан 2:18). Юда също споменава в своето послание: „Вмъкнали са се някои човеци, които отдавна са били посочени, че подлежат на това осъждане, нечестивци, които обръщат благодатта на нашия Бог в похотливост“ (ст. 4). На Пергамската църква Исус Христос казва: „Но имам малко нещо против тебе, защото имаш там някои, които държат учението на Валаама... така също имаш и ти някои, които държат учението на николаитите, което мразя“ (Откр. 2:14–15).

Когато Човешкият Син сее доброто семе, дяволът също става „зеделец“ (ст. 25); Сатана не е творчески гений, а подражател. Той фалшифицира Божиите дела. Това е важно да го знаят християните, за да бъдат нащрек. При изучаване на Светото Писание ние не трябва да бъдем невежи (2 Кор. 2 : 11).

Забележете, че дяволът не е посял бурени или тръни – тогава той веднага ще бъде открит. Той сее плевели.

Това е изродила се пшеница. Плевелите толкова много приличат на истинската пшеница, че се познават едва след като мине много време. В образа на „слугите на домакина“, които веднага познали плевелите още при появяването им, се визират всички, които са изкупени и са водени от Светия Дух. Те разпознават лъжливите духове. Както и апостол Йоан съветва: „Възлюбени, не вярвайте на всеки дух, но изпитвайте духове-

те дали са от Бога; защото много лъжепророци излязоха по света“ (1 Йоан 4:1). Защото „духовният човек изпитва всичко; а него никои не изпитва“ (1 Кор. 2:15).

Плевелите – това са фалшивите християни. Господ обаче забранил да бъдат изскубнати плевелите, за да не би заедно с тях да бъде изскубната и пшеницата. Обикновено само при жътва земеделецът може със сигурност да определи плевелите, защото няма зърно в тях. До жътвата плевелите не изглеждат толкова лоши. Безплодните стъбла могат да бъдат зелени и нахранени. Но външността е лъжлива. „Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи!, ще влезе в небесното царство...“, или както има една приказка между хората: „Не всичко, що лъщи, е злато“. Които са очаквали нещо от плевелите, ще бъдат посрамени. Жътвата ще донесе голямо разочарование. Тогава ще се открие, че Христовото стадо е „малко“.

Сатана иска да разруши Божието свидетелство, като насади фалшиво християнство. Това може да бъде умна фалшификация на настоящия ред на нещата. Разрушителната работа се върши отвътре. Сатана сее плевелите между пшеницата. Сатана има извратено евангелие. Това става ясно от Галат. 1: 7–9. А още по-ясно ще стане, ако прочетем 2 Кор. 11. Там е написано: „Лъже-апостоли, лукави работници, имащи вид на Христови апостоли“. И затова не е чудно защо сам Сатана приема вид на ангел на светлината и не би било толкова чудно, ако и неговите служители имат вид на служители на правдата (ст. 13–15).

Главните „агенти“ на Сатаната се намират не само в барове и дискотеки; има ги и в библейските институти, на амвона и т.н. Те невини защитават беззаконието; те умеят да проповядват „правда“, но тя е тяхната собствена правда.

Сатана разполага с фалшива църква... Но той ще дръзне да се преобрази и в образа на самия Исуса Христа. Сатана е антихрист! Той ще има сила да извърши чудеса. Мнозина ще бъдат измамани от него. Целият свят ще бъде готов да го последва (Откр.13:4). Да, дяволът сее истински плевели!

Ако за Божието семе има препятствия, то такива препятствия не виждаме да има за плевелите. Тук не се говори за лоша почва, нито за „каменист път“, нито за „тръни“, нито за „птици“. Дори не се иска обработване на земята. Почвата е готова. Прави впечатление особено безпрепятственият успех на Сатаната. Учениците веднага попитаха Исуса (ст. 36): „...изясни ни притчата за плевелите на нивата“. Господарят на нивата е забранил вмешателството в живота на плевелите и това смущава някои. Те си задават въпроси:

Защо Господ разрешава на врага да сее плевели? Защо Той му позволява и да заеме по-голямата част от нивата? Защо Бог оставя дявола на свобода?

Отхвърляйки Бога в своя живот, човешките ще пожънат това, което са посели. Окончателната жътва ще бъде при „свършека на века“ (ст. 39). Ако се следят текущите световни събития, може да се види, че развързката с плевелите наближава не само в индивидуален план, но и във всички сфери на световния ред, при това настъпва с голяма бързина.

В търговския свят личността изчезва: корпорации, картели, тръстове, синдикати, съюзи, дружества, всичко това е подобно на „свързване“, един вид на снопове.

В обществения живот: организации, клубове, блокове, коалиции, братства и т.н. Все повече се изострят „класовите различия“. Преди време социализмът се стремеше да унищожи всички частни предприятия. Комунизм и фашизм – налагат държавната общност – „свързват се“ снопове. Сега пък капитализм и демокрация. Днешната демокрация – това е етап в превземането на властта от капитала и уедряване на Европа, в условията на демокрация, но в рамките на отделните страни. По подобие на някогашната римска империя.

В духовната сфера – всякакви обединения, асоциации, обединяване на църкви от всякакъв вид. Обединение на християнството – това е идеалът на много религиозни водачи. Става църковно „свързване“ на снопове!

В областта на международната политика – образуват се коалиции, уреждат се съгласувани действия, „Общество на народите“! Снопове „се свързват“!

„Във времето на жътва ще река на жътварите: Съберете първом плевелите и вържете ги на снопове за изгаряне, а житото приберете в житницата ми“ (ст. 30), казва Исус.

Плевелите се събират на снопове преди събирането пшеницата. Пшеницата ще бъде събрана в житницата преди изгарянето на плевелите. Божиите чада ще бъдат взети от земята преди настъпване на Божия съд над света. Събирането на пшеницата се отнася към писаното в I Солун. 4: 16, 17.

„Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба, и мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред; после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха и така ще бъдем всякога с Господа“.

Християн

ДОБРИ ВЕСТИ ОТ НЕБЕТО

Богат, но за колко дълго?

Живот, изпълнен със задоволство, е като рядък скъпоценен камък. Алчност, лакомия, непочтителност и грубост, мошеничество, лъжа и насилие – това са някои от характеристиките на този, който търси начин да се издигне и да придобие власт и пари. Тази амбиция е преследвала човека през всички времена. Един много богат човек, едва навършил трийсетте, умирайки, извикал адвокатите си, за да поговори с тях за своите обществени дела и да се погрижи за разпределението на огромното си богатство. Неговата съвсем малка дъщеря влязла в стаята и подочула техния разговор. Тя била много изненадана и попитала баща си защо раздава всичките си богатства и владения? Той ѝ отвърнал, че там, където отива, няма да има нужда от тях.

Уважаеми читателю, разбираш ли, че парите, властта и всички земни придобивки нямат никаква стойност, когато напуснем тленната си, привременна хижа и се отправим в Божията вечност. Там благополучията, които сме придобили за това тяло, стават излишни; единствено богатствата, които сме придобили за душата, са съизмерими с условията в Божията вечност. Господ Исус зададе въпрос: „Какво ще ползва човек, ако спечели целия свет и изгуби душата си? Или какво ще даде човек в размяна за душата си?“ (Марк. 8:36, 37). „Да изгуби душата си“ някой, означава да бъде под Божий съд през вечността. Помисли внимателно върху следните предупреждения: „Идете си от Мене, вие, проклети, във вечния огън, приготвен за дявола и за неговите ангели“ (Мат. 25:41); „И тия ще отидат във вечно наказание, а праведните във вечен живот“ (Мат. 25:46); „...както и Содом, Гомор и... които, подобно на тях, се предадоха на блудство и изпадаха в противоестествени пороци, са поставени за пример, като носят наказанието на вечния огън“ (Юда 7). Тогава можем да зададем въпроса на пророк Исаия: „Трепет обзема безбожните; и казват: Кой от нас ще обитава при поглъщащ огън? Кой от нас ще обитава при вечни пламъци?“ (Ис. 33:14).

Но благодарение Богу има избавление и спасителен път. Как би могло да е възможно това? Апостол Петър казва: „И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име, дадено между човеците, чрез което трябва да се спасим“ (Деян. 4). Това име е Господ Исус Христос, Божият Син, който дойде от небето, за да даде доброволно живота Си на кръста и да направи възможно човекът да се върне обратно при Бога. Когато Той умря на кръста, с това Той принесе Себе Си в жертва, за да изкупи вината на моите и твоите грехове и да се удовлетвори Божията праведност, за да можем аз и ти да бъдем оправдани въз основа делото на Исуса Христа, да живеем и да не бъдем осъдени с наказанието на вечния огън. „Който за нас направи грешен Онзи, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога“ (2 Кор. 5:21); „Защото и Христос един път пострада за греховете, Праведният за неправедните, за да ни приведе при Бога“ (1 Петр. 3:18). Неговата жертва е достатъчна да покрие греховете на всеки, който дойде при Него. Цената, която е платена от Бога, е безценна – Неговият Единороден Син, Господ Исус Христос. Въпросът, на който всеки читател е нужно да отговори, е: „Как ще избегнем ние справедливата отплата, ако пренебрегнем едно толкова велико спасение?“ (Евр. 2:3).